

РЕШИХ-ТОЗИ ПЪТ ЩЕ ГЛАСУВАМ!

СБОРНИК С ЕСЕТА

*41 млади българи с размисли за
Европейския съюз,
Европейския парламент и
изборите през юни 2009 г.*

Есета се събираха в периода 3 март - 27 март 2009 г. Общият брой на постъпилите есета е 41. Най-много автори са от Варна и София. Географското разпределение на постъпилите съчинения е пъстро: с. Ореш (Великотърновско), Раднево, Левски, Ракитово, Ботевград, Кюстендил, Горна Оряховица, Тервел Гоце Делчев и други. Сред авторите на есета има и млади хора от Стара Загора, Пловдив, Кърджали, Севлиево и Шумен. Участниците в конкурса са поканени да вземат участие в заключителната среща на кампанията „Младежта гласува“ - на 11 май в София.

Журито, под председателството на Андрей Слабаков и актрисата Ернестина Шинова, определи следните победители:

1-во място: Андриан Боянов - 18 г., гр. Омуртаг

2-ро място: Златомира Кулчева - 18 г., гр. Горна Оряховица

Наградата за двамата победители беше посещение в Европейския парламент в Брюксел. В настоящия сборник инициаторите на този конкурс предлагат всички есета, участвали в конкурса. На техните автори изказваме благодарност за интереса към европейската тема и пожелаваме успехи в живота!

Национална кампания „Младежта гласува”

Кампанията „Младежта гласува” цели да насърчи гражданите - най-вече младите граждани - да си изградят собствена активна позиция по въпросите, които са важни за тях. Това става чрез публични дебати по наболелите теми на обществото. Вярваме, че тези обсъждания са единственият начин да се намерят решения на проблемите.

Най-важното е нашите връстници да разберат, че само чрез участие в изборите ще получат възможност:

- Да търсят отговорност;
- Мнението им да се зачита, когато се вземат решенията.

Давайки своя глас в изборите, младият човек става гражданин и извоюва достойното си място на такъв в Европейския съюз. Чрез кампанията „Младежта гласува” ние се стремим все повече млади българи да решат пряко да участват в избирането на хората, които стоят начело, като по този начин допринесат за по-доброто управление на държавата.

Идеята

Тази идея се роди в неформални разговори между студенти от Нов български университет, Софийския университет „Св. Климент Охридски”, Американския университет в Благоевград. Тя изкристализира в дискусия за бъдещето на Европейския съюз и най-вече в резултат на споделения опит с Европейската студентска асоциация - AEGEE.

AEGEE е доброволна и политически независима организация,

представена в 271 университетски града в 40 страни от цяла Европа с над 17 000 членове. Асоциацията е подкрепена от Европейската комисия и има консултативен статут към Съвета на Европа и ООН. Тя е член и на Европейския младежки форум и работи с ЮНЕСКО по множество международни проекти.

AEGEE е мотор на Инициативата Y Vote (от youth - младеж) - най-голямата младежка платформа, която насърчава младите хора към съпричастие с най-важните социални въпроси на Европа чрез участие в изборния процес и в представителната демокрация. Европейската AEGEE кампания дава възможност на младите европейци да направят информиран избор на изборите за ЕП'2009.

Начинът

Като част от Y Vote, кампанията „Младежта гласува” предвижда срещи на студенти с активна позиция с техни колеги от университети в различни градове на страната като София, Варна, Стара Загора, Пловдив и Благоевград - а след тях и на други места. Ще участват също експерти в съответната област и представители на граждански организации.

Младите хора:

- Сами ще определят темите, които са важни за тях;
- Ще чуят всички „за” и „против”;
- Ще формулират конкретни и аргументирани искания към отговорните институции;
- Ще разберат как в Европа се случва диалогът между гражданите и институциите;
- Ще се запознаят с ролята на Омбудсмана, Европейския парламент и Комисията по петиции в ЕП.

Кампанията „Младежта гласува” се подкрепя и се провежда с подкрепата на члена на Европейския парламент

Душана Здравкова, заместник-председател на Комисията по конституционни въпроси в ЕП и председател на Сдружение „Граждани за европейско развитие на България” и е с медийното партньорство на Портал Европа. „Младежта гласува” е открита за всички наши връстници, които искат да се чува гласът им. А и за тези, които биха се вслушали в този глас...

Инициативен студентски комитет

София, 16.01.2009 г.

I място

Андриан Станев Боянов 18 г. гр. Омуртаг

Да, този път наистина **ще гласувам** не само, защото за пръв път имам това право, а защото съм българин и ми пука за България.

Колкото и изтъркано, и фамилиарно да звучи – ние определяме управниците си, и каквито са те, такива сме и ние. Странно ми е как така всички в нашата държава „разбират” от политика, а повече от 50% от българския народ не упражнява правото си на вот. Нали именно в „тъмната стаичка” разкриваш гражданската си позиция. Ако хората, които избираме не струват, значи ние самите не струваме. Признак на ниска култура и слабо образование е постоянното хулене и недоволство към политиците, без да се замислим, че самите ние конструираме живота си.

Ще гласувам, защото мисля, че има смисъл и трябва да го направя.

Ще гласувам, защото е нужна промяна, промяна към добро. Като се замисля всяко ново управление би било по-добро, тъй като от дъното по-надолу няма.

Ще гласувам и заради родителите си, защото като достойни хора смятам, че имат право на достоен живот.

Ще гласувам, защото обичам учителите си и знам, че клишето „учител не е професия, а призвание” е безрезервно вярно, а призванието не струва 500 лв на месец.

Ще гласувам, заради съучениците си, които много скоро ще заминат да учат някъде далече, в чужбина. Надеждата ми е, че те заедно с много други качествени и образовани българи, един ден ще се върнат тук в родината си, където са израстнали и изградили като личности. Мъчно ми е, че от 22-ма души от моя клас 11 са убедени, че в България нямат бъдеще и смятат, че не биха се реализирали така както в Англия, Америка, Германия. Сигурен съм, че тези млади способни хора имат какво да дадат на българската държава.

Ще гласувам, защото ме е срам, че в моята държава пенсионерите трябва да преживяват с минимални доходи, колкото да не се споминат. Чудно ми е дали майките и бащите на онези, които от сутрин до вечер обясняват, че в България всичко е добре и проблемите са мираж, живеят с такива доходи. Едва ли ! Недоумявам как хора на 40 години без нито ден трудов стаж, убеждават други българи с 40-годишен неуморен труд зад гърба си да гласуват за тях. Всичко това е цинично.

Ще гласувам, защото ми писна новините да бъдат пълни с убийства, корупционни скандали, изнасилвания и грабежи. Наскоро гледах статистика, която показва, че повече българи са загинали от катастрофи по пътищата за една година, отколкото за същия период от време през Втората световна война. Нямам коментар, фактите говорят достатъчно.

Ще гласувам, защото се интересувам от българска история и там виждам каква България сме имали и можем да имаме. Народ на повече от тринадесет века, преживял два века византийско и близо пет -османско робство, заслужава повече. Искане ми се да вярвам, че пролятата кръв на дедите ни

за освобождението на България, не е била напразна. Искam българите да се чувстват свободни, а не вечно зависими.

Ще гласувам, защото като любител на спорта искам и след десет години да се радвам на български успехи, като тези на Мария Гроздева, Румяна Нейкова и Екатерина Дафoвска, а сегашното състояние на спортните бази едва ли ще роди подобни български герои. Упрекват младото поколение, че не спортува достатъчно, но кажете с какво рушащите се зали и безтрeвни терени привличат младите.

Ще гласувам, защото искам малката ми сестричка да заобича Родината, така както аз я обичам. За да стане това, тя и връстниците ѝ трябва да живеят в спокойни и сигурни времена, без насилие и сълзи.

И най-вече **ще гласувам**, заради себе си. Амбициран съм да уча и да се развивам в България, не навън. Искam да успея сред свои, не сред чужди и да бъда щастлив, там където „първо мляко съм засукал“.

Дванадесет пъти казах, че ще гласувам . Дванадесет са и звездите на знамето на Европа. Надявам се всеки българин да намери своите собствени дванадесет звезди, за да гласува.

II място

Златомира Кулчева, 18 г. ,гр. Горна Оряховица

Твоят избор, твоят глас – това не е реклама на М-тел. Да гласуваш не е привилегия, не е изява на гражданска позиция, а нещо много повече. Както околосоветското пътуване започва с първата крачка, така за генералната промяна на света е важно написаното върху бюлетината и още повече това дали го има. Мен ме интересува как ще живея! Странни са хората. Колко често се оплакваме, а колко рядко правим нещо по въпроса.

След толкова чакане, експертни оценки, затворени глави и продължителни преговори, беше преодолян омръзналия ни отдавна дисонанс между желаното и възможното и сега аз живея в европейска България. В нея всяка част отразява цялото и в цялото е отразена всяка част - какво по-хубаво от момента, когато съпричастен с всичките 457 милиона отидеш и гласуваш, какво по-необходимо от това, българските депутати да отстояват позиции в европейските партии.

Величието на единството е символ-обобщение на ценностите и идеалите на престашилите се да поискат

съвършен свят, не позволили думата равноправие да си остане просто дума, пожелали независимостта им да е винаги до тях. Печат на съвършенството, проекцията на щастието - възможностите на Европейския съюз са известни, но непознати, възхитителни, но и плашещи. Без да питам дали, как и защо съм импулсирана да гласувам, за да го превърна в по-добър от самия него, още по-свой, близък, уютен, аз споря с инерцията и постигам победи. Всеки има в живота си моменти на прозрение: че не можеш да прочетеш всички книги и обиколиш всички места, прозрението, че не можеш да се запознаеш с всички хора, прозрението, че всичко продължава и след като вече те няма (най-трагичното). Но в момента, когато живея тук и сега, когато се вълнувам и тревожа за бъдещето, разбрах колко задължена съм да гласувам, хей, та аз трябваше отдавна да осъзная, че промяната е пирамидална и като избира върха, ще дам началото на нещо смислено и значимо.

„Ще дойде ден, когато всички народи на този континент, без да изгубят своите отличителни черти или великолепната си индивидуалност, ще се слеят в едно по-велико цяло и така ще образуват европейското братство.” Виктор Юго изрича тези пророчески думи през 1849 година, а сега аз усещам еквивалента им точно чрез предстоящите избори, чувствам ги като свой дълг, дали защото и аз като другите европейци ходя по римски пътища (едни от най-трайните евроструктури) или защото съм специална, точно както нестандартна Европа, която единствена не започва с А. Разбирам, че ЕС е работа в екип на северни, южни, източни и западни нации, че Европейския парламент е на и за всички -примерите са

навсякъде – ами азбуката, там всяка буква е еднакво важна без да прилича на останалите, а само колко са безбройните възможности за комбинирането им и колко е значима ролята на всяка в рамките дори на една единствена дума. Ако България е една красива роза, то нейният магнетизъм се умножава, когато бъде събрана с още други шарени цветя в букета на Европа, нека ние да го аранжираме с мисъл и любов.

По презумция няма невъзможни неща, но аз не мога да се съглася - невъзможно е да забравя, че европейският флаг е поставен неслучайно в кабинетите на президента и премиера на всяка страна-членка и докато българите сме заети да се оплакваме, че образованието ни куца, политиците ни са корумпирани, а заплатите и пенсиите ниски, забравяме най-важното – да вземем пример и да помним – че гласа ни е потребен, че си струва, защото истината е, че нищо не струва колкото ЕС, дори и за някои ЕС да не струва нищо. А те, безразличните до безличие, получили всичко наготово, не са никой, но не са и някой. Просто така, една половина, една от многото, сами избрали да бъдат изоставени в безхаберното настояще на принудено безделие. Страхувам се да мисля за това. Няма да упреквам, а само ще си повторя: „Аз избрах – ще гласувам!“ На мен ми омръзна екстравагантните капризи на глупостта да клатят света и както често се случва всяко грешно начинание да си намира философско оправдание! Нека гласуваме, за да превърнем континента си в отражение на европейските идеали, защото нищо не става от само себе си!

Накрая, понеже сама не мога да реша, попитах разума си, за да разбере, дали европейците и аз, ние, сме

10

почувствали докрай истините на ЕС, дали всяка мисъл има смисъл, дали се чувстваме достатъчно силни, за да вземем в наши ръце бъдещето, за да застанем твърдо зад собствения си избор? Но какво - разумът мълчеше. Всъщност какво общо може да има той с вътрешната убеденост на сърцето, че просто трябва да го направим? А щом опира до нея, до отговорността, всичко е наред. Толкова ми допада свободата да избирам, да гласувам! Благодаря ти, Европа, че не си ни лишила от тази възможност! Ако ние сме в Европа, то нека първо Европа да е в нас!

Йоана Вълканова 20 г ., гр. София

Европейският парламент е наследник на Парламентарната Асамблея на ЕОБС, създадена в Страсбург през 1952 г. като изцяло консултативен орган. Той е замислен като инструмент за демократичен контрол и за търсене на отговорност от останалите институции на ЕО. От самото създаване на Общностите е предвидено членовете на Европейския парламент да се избират чрез преки избори.

Европейският парламент е съставен от народни представители, избрани от европейските граждани. Евродепутатите не са групирани в национални делегации, а в наднационални политически групи. Така изграден Парламентът служи да защитава и отстоява по най-добрия възможен начин интересите на гражданите на ЕС. Сред останалите институции той говори от името на хората.

За дълъг период от време обаче другите институции се страхуват от преките избори, като метод за определяне състава на Европейския парламент. Затова, въпреки че те са заложили още в Парижкия договор от 1952 г., за пръв път избори за Европейски парламент се провеждат чак през юни 1979 г. Една от причините да се проведат тези избори е все повече нарастващия демократичен дефицит. Съществува нещо като яма между ЕО и нейните граждани. Повечето хора

или са слабо запознати, или въобще нищо не знаят за Общностите и дейността им. Сред институциите се провеждат дебати как да се запознаят гражданите по-добре с ЕО, нейната дейност и политики и ефекта, който тя оказва върху ежедневието им живот. Това довежда до първите избори за Европейски парламент.

Той е изграден, както всички останали парламенти, от народни представители. Народните представители обаче биват избирани от народа. В такъв случай се повдига въпроса за легитимността на Европейския парламент: до 1979 г. неговите членове биват назначавани, а не излъчвани от гражданите. При такава ситуация евродепутатите не могат да бъдат разглеждани и считани за народни представители. След като членският състав на Европейския парламент не е легитимно избран, то и самият Парламент не е легитимен. Този проблем стоеше дълго време пред институциите на ЕО и те не знаеха как да го решат.

Това са двете основни причини за провеждането на първите избори за Европейски парламент през юни 1979г. – демократичният дефицит и легитимността му като институция на ЕО. От там нататък тези избори вече започват да се състоят редовно на всеки пет години. Но този път Европейският парламент се изправя пред нов проблем – всяка следваща година броят на избирателите намалява. След първите избори и техният зашеметяващ резултат лека-полека започва да настъпва едно разочарование.

Във всичко това се крият и моите доводи да гласувам. Фактът, че гласуват повече хора, служи за доказателство, че демократичният дефицит намалява. От друга страна, по този

начин те оказват демократичен контрол и се допринася за по-ефективното функциониране на ЕО. Гражданите на ЕС са запознати с дейността на Общността и начинът, по който тя ги засяга, затова те участват в изборите – за да излъчат евродепутати, които най-добре ще защитят и реализират техните интереси. Да гласуваш значи, да осъзнаваш своите интереси и да искаш да ги реализираш, затова аз реших – този път ще гласувам!

Венета Гайдарджиева 22 г. , гр.Габрово

Защо гласуваме?

Заради **надеждата**. За това, че нещата могат да бъдат и по-добре. Тя се е вкоренила във всяка една дейност на хората и ги мотивира да търсят баланса между своите и чуждите потребности, за да живеят в хармония и да се усъвършенстват.

Промяната е търсеният резултат от този стремеж. Израстването и опита на личността водят до промяна на нейните стремежи, а оттам и до необходимостта от адекватен отговор на тях.

Гласуваме и защото у нас съществува **самосъзнанието**, че сме част от конкретна общност, нация , народност, социален строй. Това е нещото, което ни обединява на избори и ни кара да се замислим за нещата извън всекидневието ни, за хората, които не познаваме, но виждаме всеки ден по телевизията, за глобалните и националните проблеми. **Самоуважението** се разкрива в декларирането на факта, че не другите, а самият индивид взема решенията за своите бъднини.

Депозирането на вот изразява **принадлежност към определени идеи** – политически, идеологически, социални. Самоопределянето на тази основа носи на отделния човек гледна точка, критерий, посока в разсъжденията за това как

трябва да изглежда неговото битие в перспектива. Съпричастността в общия процес на формиране на управленски органи води до **интеграция** на конкретната личност или на цяла група хора към социума.

Гласоподаването е и гарантираното от Конституцията **участие** на суверена на властта в управлението. То е **суверенно право** на общността - единственият възможен начин да формира свое представителство.

Изразяваме **позиция**. Това е приносът на всеки един към палитрата от обществени нагласи и потребности. Тази позиция определя обикновения човек като адекватен и ангажиран гражданин.

Активността е друга характеристика на участието в избори. Освен темперамента на всяка отделна общност, тя олицетворява и нейната **информираност**. Колкото по-качествено информирани са гражданите, толкова по-адекватно отношение формират те.

Избирателното право е белег за **демократичност**. То изразява степента на зрялост и напредък на демокрацията в една страна. Колкото по-силно е участието в изборите, толкова по-представителни са нейните органи. От това ниво се дефинира и развитостта на **гражданското общество**. Дали то е активно или пасивно се определя първо от неговото първично, най - елементарно проявление – гласоподаването.

В юридически аспект правото на глас е едно **субективно право**- на доброволен, независим, свободен и гарантиран избор.

Делегацията на власт олицетворява съгласието на гражданите те заедно да избират управниците си и да се

подчиняват на установения в държавата ред. Това е **акт на доверие**.

Изборният процес легитимира тази власт - **легитимността на публичните органи** е толкова по-голяма, колкото повече хора са участвали в тяхното конституиране.

Отговорност носи всеки избирател – пред собственото си бъдеще, пред това на своите близки и пред обществото, в което се намира.

Най-после гласуваме и за да направим оценка, за да поощрим или накажем с вота си досегашното представителство. Да упражним **контрол**.

Затова гласуваме на национални и местни избори – за да променим България. Гласуваме за Европейски парламент, за да променим Европа. И това е правилното решение. Ами ако гласувахме за световен парламент?...

А защо не гласуваме?! Това го знаем от вестниците и от водещите новини...

Мирослава Стойчева 23 г. , гр.София

***„Вие трябва да бъдете промяната, която искате
давидите в света”***

Махатма Ганди

Интересни думи.....максима...истина! Защо можем вечно да сме недоволни, а не можем да променим мисленето си и да почнем да се борим за идеалите и разбиранията си? Защо трябва да бягаме от собствения си дом и да търсим място за живот, което да е по-различно и по-добро, щом ние не можем да сме по-различни и по-добри.....какъв е смисълът да се разпръскаме по света, за да търсим щастието си, след като не можем да го намерим в собствената си родина и в самите себе си?.....и така.....и за това....и въпреки това...”реших – този път ще гласувам”.

Искам да се чувствам мъничка частица от общността, да знам, че мойто мнение е някъде там, където може да определи ежедневието ми, мен самата като личност и моята нация. Ще гласувам, за да не загубя своята възможност да изграждам бъдещето си и да получа удовлетворение от начина, по който живея. Ще гласувам, защото всеки опит е по-добър от бездействието и всяко усилие е по-ценно от губенето на време. Не е ли там смисълът на човешкото съществуване

- в ентузиазма от това да носиш отговорност за избора си, позицията на силен човек, който не е останал безразличен и е спомогнал за сплотяването на общността, който има принос за добрите отношения между хората и разширяването на хоризонтите на българския народ.

Нека да помислим за децата, нека осъзнаем тяхното съществуване и се поучим от тях. Нека разгледаме тяхното поведение, по този начин ще осъзнаем, на какво могат да ни научат те. Не са ли именно те, тези които плачат когато нещо не им харесва и са толкова социални, че успяват да завържат ползотворно приятелство всеки ден на площадката или в градината. Не са ли именно те, които казват някой ден: Трябва да гласуваш по-голямо доверие на хората! Нека бъдем пак деца и да изразим непринудено мислите и желанията си! Нека упражним нашето право на глас, защото изразено днес, до голяма степен е свързано с това как ще живеят, нашите деца, утре, а ние искаме най-доброто за тях, нали? Затова призовавам всички българи, гласувайте за Европейски парламент, защото отговорността, която ще поемем като направим своя избор ще ни даде шанс да изразим своите права в общността и шанс да заемем активна позиция в живота си. Ще ни помогне да осъзнаем приоритетите си и да започнем да живеем в единство, защото струва ми се точно това е символа на Европейския съюз. И нека си спомним историята за хан Кубрат и неговите трима сина. Снопът – символ на единството и отделните клечки – символ на крехкостта на човека, когато не е в общността. Нека поуката ни съпътства и помогне на всички българи да решат – този път да гласуват.

Иванка Иванова 20 г ., гр. Ботевград

Не смятам, че е наивно да вярваш в едно по-светло бъдеще. Не смятам, че е невъзможно да се осъществи последователен и балансиран икономически растеж, ускорено нарастване на жизнения стандарт, достигане и поддържане на високо ниво на работна заетост, стабилни цени и равновесие в баланса на плащанията. Ето защо реших - този път ще гласувам. Този път ще дам своя глас в името на доброто и справедливото. Като избирател и пълноправен гражданин ще проявя своята политическа отговорност.

Моята родина България пое пътя към постигане на своите приоритети. И ние ,нейните жители достойно трябва да участваме в избирателния процес. Всички заедно, гласувайки да изградим едно по-добро бъдеще.

Необходимо е да бъдат извършени значителни подобрения в производителността на предприятията, за да се повиши и тяхната конкурентноспособност. Фискалната политика, трябва да продължи да съдейства за поддържането на стабилна икономическа обстановка. Засиленото чуждо участие в банковия сектор ще подпомогне подобряване на ефективността на финансовото посредничество. Успоредно с тези реформи е необходимо държавните организации да се

адаптират към ролята си в пазарната икономика. Очаква се България да проведе икономическа политика, която има за цел да постигне социално сближаване и пълна конвертируемост - за въвеждането на еврото. Нека правосъдието и вътрешните работи предприемат сериозни стъпки за борба с корупцията и организираната престъпност. Нека, гласувайки да дадем шанс на всички тези смели хора, наречени евродепутати, да осъществят целите на един свят.

Мисля, че е възможно, ние младите хора, да реализираме мечтите си в своето отечество, независимо колко развито е то.

Мисля, че животът е един прекрасен дар, в който правото на избор трябва да се отстоявал.

Не мога да гарантирам, че моят глас ще промени структурата на света, но защо да не спомогне, дори и с пращинка тя да стане по-добра. Ето защо аз реших - този път ще гласувам.

Йоанна Микова 22 г. , Гр. Пловдив

*В България малка ,що види се веке, всинцъ куфари е
залюляло!
Вси ум от там е зъминалу, вси ум там съ не върналу:

Шъ ги земем европейските пари, ама да знаиш, в
Европа сичките съ маскири!
И всинцъ съ юрнахме по английскуту на мурафет,тъ
белким ни зъмнат в Европата
На гурбетчийски берекет – Добре!...Ама нека не на
Бай Ганя му пу табиет!
европейския Бай Ганя*

По света все още има хора, които умират за правото да гласуват. В България на жените то е дадено преди по-малко от 65 години. В България 74% не гласуват, макар че могат, а 65% не биха дали и 5 лв. за книга. Човек се надява да не са същите тези хора.

За няколко секунди, нека си представим България, ако бяхме гласували всички. Ако Европа ни доведе дотам, щото европейският Бай Ганьо да изчезне, парите да не потъват в ямите по пътищата, администрацията да не е в тежест и като данъкоплатци да получаваме образование, здраве, сигурност. За няколко секунди нека Европа е на всяка крачка и на всеки инч. От момента, в който се събудим и си приготвяме хамбургер с френско сирене и италианско кафе и закуската е

22

винаги добра, защото има ISO 9001. Няколко секунди, когато отваряме прозореца и поемаме дълбоко въздух – ние дишаме, Брюксел се грижи за екосредата. Когато в училище пътуваме с Еразмус и разширяваме миогледа си, когато търсим работа и не се тревожим, когато имаме евтин роуминг и чуждестранни приятели, лоукост полети и отворени граници. И когато вечер се прибираме, включваме телевизора и трябва да изберем: европейска копродукция или холивудски шедевър... и заспиваме европейци.

Вместо това през погледа на европейската статистика българите се трудят дълго, но неефективно, използват най-малко ИТ технологии и са най-нещастни в Европа. А като погледнеш в очите на тези нещастни, по-нещастни българи, те са изпълнени със страхове и недоверие в политиката. В тази България растеш, вземаш първите решения и узряваш за света ти, младият човек. Без да осъзнаваш, въртиш зарчето на следващите години в ръцете си. Не го изпускай! Без да разбираш, за няколко секунди Европа е твоето царство на въображението. Представи си я и гласувай! Знам, ти не разбираш как ще повлияят на живота ти изборите през юни: за човечеството - най-мощабният транс-национален вот, за България -“матура” за гражданска зрялост. Но трябва да знаеш, че Европейският парламент, тази уникална по рода си асамблея на народите, участва в играта на взимане на решения. В тази демократична наднационална игра този път България не е резерва, а една от звездите на «Брюксел», а той е нашият опитен треньор, раздаващ малко фондове и много критики. И както в спорта, всеки инч и всеки вот може да обърне резултата в наша полза. Затова гласувай често и по

съвест. Всеки път твоето решение е «1 на 0»: За България в Европа!

Народът казва: "Не умира лесно любов от 100 години.." Гласувай винаги с любов към България, дори да гласуваш само ти, защото и днес времето прави от активните хора герои. Не такива като Ботев и Раковски да действат за Балканска федерация, защото Европа е съюз и не като Левски, защото свободата ни не е на карта. Този път на България е нужен млад, талантлив и широко скроен човек, който да гласува за миналото ни, завещано с любов и за бъдещето с оптимизъм – и да гласува не само този път, всеки път. Защото когато не е застрашен живота и дома на българина, на карта е единствено свободата на съзнанието. Не завоюваме териториите с оръжие, а печелим европейското уважение – с успехите на младите умове, с красивите жени, с топлината на българския нрав. Този път, в тази Европа, на единство в многообразието въоръжаваме за бой съзнанието си. И гласуваме „за“, защото само вот ще ни превърне от пораженци в смели завоеватели, само вот ще спечели тази Европа „за“ нас..и самите нас „за“ Европа.

Румяна Матеева 26 г., Гр. София

От 2007 г. България е пълноправен член на Европейския съюз. Дългият път към пълноценна европейска интеграция, който страната ни извървя доведе до реализирането на една цел, която за много българи означава много повече от думи, цифри и статистика: възможността да усетят в своето ежедневие всички многообразни предимства на обединена Европа. Успоредно с възможността да се почувстваме част от голямото европейско семейство, членството поставя пред нас и отговорността да бъдем достойни и отговорни граждани както на своята собствена държава, така и на Европейския съюз.

Европейският парламент е единствената институция на европейско равнище, чиито членове гражданите имат възможността да избират пряко от 1979 г. насам. Изборите се провеждат на всеки пет години и всеки гражданин на страна-членка има право да се включи в тях като гласоподавател или кандидат. По този начин парламентът изразява демократичната воля и представлява интересите на близо половин милиард граждани. Възможността за всеки един от нас да участва във формирането на този единствен по рода си транснационален орган е същевременно и голяма отговорност. Ето защо аз реших – ще гласувам.

Вярвам, че гражданското общество като цяло и гражданското самосъзнание на всеки един човек поотделно могат да повлияят на формирането, провеждането и контрола

както на националната, така и на европейската политика. В този смисъл, участието в изборите за Европейски парламент е израз на активна гражданска позиция и средство за пряко участие в демократичния политически процес. Европейският парламент е ключова институция в архитектурата на Европейския съюз. В много случаи членовете на парламента имат не по-малка роля при вземането на решения отколкото държавите-членки. На първо място, парламентът е отговорен за създаването на европейското законодателство в много области чрез взаимодействие със Съвета и Европейската комисия. Втората значима роля на парламента се състои в упражняването на демократичен контрол върху отделните европейски институции. На трето, но не на последно място, на парламента е поверено правото да участва активно при определянето на бюджета на Европейския съюз и контрола на изразходването на средствата. При евентуалното влизане в сила на Лисабонския договор, правомощията на парламента в сферата на законодателството и контрола върху изпълнителната власт ще се увеличат още повече.

За българските граждани, изборите за Европейски парламент през месец юни 2009 г. се явяват втори шанс за участие в определянето на състава на институцията, пазител на свободите и демокрацията на транс-европейско равнище. За всички нас и особено за младите хора, имащи активно отношение както към проблемите, които съвременното поставя пред нас, така и към възможностите ние сами да повлияем на своето бъдеще, изборите за Европейски парламент са една от задължителните крачки по пътя към истинската и пълноценна интеграция в обединена Европа, към реалното споделяне на

общите ценности на демокрацията. Мотивите да гласувам са много - и всички те са важни – а най-важното е всеки един от нас, като достоен гражданин на Европейския съюз, да намери своите собствени причини и да заяви своята лична и осъзната гражданска позиция на предстоящите избори за Европейски парламент.

Мария Каблешкова 20 г, гр. София

В обективната реалност, все по-често младите хора придобиват навика да живеят преди да придобият навика да мислят. Забързани в следването на своя собствен път, подобно на „Мита за пещерата” от диалога „Държавата” на Платон, така и те остават с ограничена сетивност за същината на заобикалящия ги свят. Харесва им да имат много права, но сякаш пропускат да се възползват от най-значимите такива, залегнали още в основния закон – Конституцията на Република България, а именно правото на информираност, свободата при изразяване на мнението и др.

И измежду тях, безспорно най-важното, най - висшето достижение на демократичния свят, е правото на гражданите да дадат своята обективна оценка за миналото и шанс за надежда към бъдещето, чрез своя вот. Всеки един от нас, като пълноправен член на гражданското общество, е своеобразен носител на част от държавната власт. Така той притежава уникалната възможност да делегира тази власт. Отказът от това/отказът да гласува/, се приравнява с дистанциране от държавата и е демонстрация за императивен отказ от ангажираност със собствената съдба и бъдеща перспективност.

Време е младите хора да осъзнаят, че това е тяхната страна и те са тези, на които съдбата е подарила възможността да я превърнат в мястото, за което мечтаят. Време е да осъзнаят своята отговорност към нея, да

28

демонстрират заинтересованост и социална ангажираност. Техен дълг е да участват в нейното управление по конституционно определения начин – чрез участието в изборите, и да не забравят, че ако са недоволни от управляващите, то те са такива, заради незаинтересоваността на обществото и отказът му да повярва, че все още има хора, които мислят за съгражданите си и се нуждаят от тяхната подкрепа. Време е младите хора да демонстрират воля и се противопоставят на предопределеността, която се формира в резултат на тяхната пасивност. Да се противопоставят на новите социални феномени, които под различна форма се явяват малцинство, определящо управлението на мнозинството. Младите хора трябва да осъзнаят мястото си в съвременния свят и факта, че именно те са най-заинтересовани да упражняват правото си да гласуват, защото така определят бъдещето си и условията, в които да живеят. Не бива да подминават изборния акт с лекота и да го схващат като даденост, защото той всъщност е висша ценност и гаранция за демократичност. Значимостта на това право е толкова голяма и дава възможност да бъде оказано въздействие върху съдбите на 500млн. европейци.

Поколения наред, нашите родители са се борили срещу отнетата им възможност да бъдат господари на утрешния ден и преки участници в определянето на пътя за развитието на собствената им страна. Сега, ние имаме тази свобода. Свободата сами да избираме това, което искаме - да управляваме или да ни управляват, е наше изконно право, от което май рядко се възползваме. Време е да променим това! Нека не бъдем безразлични, нека заявяваме открито

гражданската си позиция, чийто израз е вотът ни по време на изборите. Нека откажем да бъдем управлявани от случайно избрани кандидати и заедно отредим по-добро бъдеще за себе си и за България.

Аз реших – ще поема живота си в ръце и този път ще гласувам.

В така наречения „Ораторски ъгъл“ на лондонския „Хайд парк“ всеки може да държи реч, дълга колкото си иска, независимо дали някой го слуша. Попадам във виртуалния парк на свободното слово. Насочвам се към първото пънче, качвам се, изправям рамене, поглеждам напред и... Около мен не виждам все още хора, но знам, че вие сте тук и впечатлени от младежкия порив, пламтящ в очите ми, чакате да ви спечеля с думи. Поемам дъх и започвам:

Наред ли съм?! Аз живея в България, демократична страна, където всеки вярва в доброто, но не очаква скоро да го споходи. Тук черногледството ни събужда всяка сутрин, но за разлика от кафето то не ни ободрява. Пием по една студена вода и запретнали ръкави денонощно защитаваме пред света името на родината и браним достойнството си. В замяна мъдро ни обясняват, че „когато ни дойде времето“ или по-скоро редът, ще получим това, което искаме. Иронията е, че докато безропотно „висим“ на поредната опашка, например за да подадем годишната си данъчна декларация, някой отдавна е минал през всички гишета и е въдворил собствен ред. И както кротко си чакаме, неусетно времето отлита, а боклукът се трупа наоколо и се радва на коментарите на наши и чужди медии... Всъщност всичко е една метафора на съществуването ни. И, за да стане картинката още по-шарена, прибавяме и гротеска; така вече ни е смешно. В крайна сметка, защо пък да не се забавляваме заедно с VIP-хората? Те ни веселят, ние им плащаме за удоволствието и, ако случайно реалитито прекъсне, защото вятърът е отнесъл от покрива за пореден

път антената ни, на помощ прелита супер герой с шапка, на която пише „BREY”. Няма значение какво е закодирано в абривиатурата, нали „хваща окото”?! „И к’во да правим сега?” Ами, освен да грабнем по един голям пакет антикризисен чипс с гратис 20%, да полегнем пред телевизора и да наблюдаваме с интерес новите епизоди на родния ни сапунен сериал “Избори 2009” с участието на...

Все още сте тук и вече съм ви спечелила с думи. Поемам отново дъх и продължавам:

Аз ли не съм наред?! Осъзнавам, че точно сега, възползвайки се от законовото ми право на вот, аз мога пряко да участвам в избирането на хората, които имат влияние върху моето бъдеще, защото гласуването е основно право и средство за влияние върху начина, по който функционират различните органи за управление. Трябва първо да заменя реалитито или по-скоро да променя честотата на нагласата си за това какво искам да ми се случи в живота. После да сменя маршрута, за да избегна задръстването, и така ще мога да си свърша работата навреме. Освен това трябва да се науча да преценявам кое мога да усмивам и към какво да се отнасям сериозно и отговорно, защото сега мисля, че вместо национален омбудсман май ни е нужен психиатър. И, понеже аз имам право на избор, отказвам да ме усмиряват хора, които не хигиенизират собственото си съзнание и мръсните си ръце. Реших – този път ще гласувам, защото вярвам, че доброто ще се случи!

Едва ли има представител на българското общество, който да не си задава въпроса “Да гласувам ли?”, когато наблизат избори. И все по-често се чува отговор “И да гласувам, и да не гласувам, резултатът е един и същ”. Понякога се чудя как е възможно някой да приеме, че действието и бездействието водят до еднакъв резултат.

Един глас сам по себе си може би не означава много. Но един глас, като част от нещо цяло, наречено народ, придобива малко по-различни стойностни измерения. Да гласуваш означава да си граждански активен. А гражданската активност може да бъде от полза единствено на тези, които я упражняват.

Редно и логично е представителите на народа да бъдат избирани от самия народ. Но при една ниска избирателна активност, каквато нерядко се наблюдава, представителите на народа се превръщат в представители не на националното мнозинство, а на шепа хора, благоволили да пуснат гласа си. С това понятието “народен представител” излиза от смисловите си граници.

В днешно време, включително и в България, често се говори за демокрация. Като че ли, обаче, съдържанието на тази дума ни убягва. Думата демокрация идва от старогръцките “демос” и “кратос”, които в превод означават “властта, силата на народа “. В същността на демократичното общество заляга идеята за използване на ефективни методи за контрол върху управляващите от страна на управляваните. Изборите са един от тези методи. Да избираш означава да

дадеш власт, а да можеш да дадеш власт е най-голямата власт от всички.

Но едва ли има сила, която е способна да съхрани значението си, когато не е осъзната или още по-зле – когато не е използвана по предназначение. Това би означавало похабяване на възможности, а да похабиш потенциала на една възможност за политическа активност на гражданите е винаги опасно. По-притеснителното обстоятелство е това, при което някой сам решава да не упражни правото си на глас, с което сам си отнема възможността да бъде носител на промяна и участник в управлението на собствената си страна.

На първо място, по отношение на движещата сила в една държава, не са нито институциите, нито политиците, а хората. Знаеш ли това, не може да се чувстваш безсилен. Осъзнаеш ли го, ще разбереш, че политическите представители не са и не трябва да бъдат нещо повече от изразители на обществения интерес. Дали това ще е така, зависи само от гласа на народа.

Елизабета Овчарова 28 г., гр. София

Изборите приближават и с всеки изминал ден ставаме свидетели на все по-ожесточените конфронтации и удари под кръста на основните политически играчи. Езикът става все по-остър, а компроматите започват да валят един след друг. Аз всеки ден размишлявам и си задавам един и същ въпрос - да гласувам ли или да не гласувам? Винаги съм приемала правото на глас за едно от основните и най-важни права, които като гражданин на една демократична, европейска страна имам. И отказът от него, т. е. отказът от упражняване на пряко влияние върху политическата власт, за дезертиране от гражданска отговорност. Но тук изниква един изключително важен за моя милост въпрос - трябва ли непременно да гласувам след като не виждам реална алтернатива на сегашната, проядена от корупция и безчестия държава. От друга страна знам, че ако не гласувам ще оставя съдбата на моя живот и страна на неграмотните хора или на тъй наречените "туристи". Съмненията ме изяждат! Затова се питам, гласувайки няма ли да помогна на следващите политици да стигнат до малкото средства, които остават от баницата, наречена България. Но също така и от европейските пари, дадени от европейските данъкоплатци на моята държава, на мен самата и моите съграждани, които за съжаление най-вероятно ще потънат в техните джобове! Негласувайки пък, ще оставя моя живот и съдба да решават други хора взесто мен. Изборите наближават! Съмненията се

увеличават! Да гласувам или не?! Ако гласувам доверие на нещо, което не ме е подвело. Защо мнозина избират да кажат НЕ, аз не гласувам и нямам намерение да го направя. Чудя се, какво може да те накара да бъдеш безмълвен, какво може да те накара да бъдеш човек без глас. Човек, оставил бъдещето си в ръцете на другите. Може и да си дам логичен отговор, защото на всеки му се е случвало да бъде подведен, излъган, предаден ... особено в динамичното ежедневие на 21 век. В ерата на дигиталните технологии. В ерата на машините, които решават вместо теб, но не и без теб. Вярно е, че години наред българите са вярвали и са се борили за промяна. Вярно е, че сега години по-късно си мислят и съжаляват за деня, в който са дали своя глас, защо са избрали да извършат действието "АЗ ГЛАСУВАМ", давам част от себе си, давам "гласът" си.

Борил съм се да убеждавам всички около мен, колко е важно да не позволя на друг да бъде мен. Но как в деня на избор, аз ще направя своя. Присъщо на всяко живо същество е да се бори. И да вярва. В себе си и във всичко останало, което има смисъл. А кога разбираме "имало ли е смисъл?", само тогава, когато сме предприели някакви действия. Не можеш да чакаш нещо да се случи само. Промяната не идва сама, а дойде ли сама, никога не е такава, каквато искаме, защото е създадена от друг, а не от нас. „Аз гласувам“ без скобите, в които се съдържа онова зловещо НЕ. Ако кажа не, значи мен ме няма.

Юлия Димова

Ефектът на пеперудата:

*Ако в единия край на света пеперуда размаха криле,
в другия му край това може да доведе до образуването на
ураган.*

Аз гласувам! Гласувам от егоизъм.

Едва ли има по егоистично същество от човека. Свикнал всичко да анализира, синтезира и обяснява. Да застане в центъра на дебата. Развяват се експозета, пледоарии и доклади, сочещи истината за живота. А ако тази истина не е достатъчно правдоподобна, ще се напише рапорт за виновниците. Отново ще се намери някой да покаже правия път.

Но правителството е огледало на самите нас. Тези, който обвиняват, показват и заповядват са част от народа. И тях ги е „майка кърмила“. Ако не ги харесваме, то има нещо, което не харесваме в себе си. Затова и толкова се страхуваме да пуснем тази проклета бюлетина? Тя ни изгаря и плаши с шепота си. Посочва ни с обвинителен вот „Да – ти си като тях!“.

Гласувам от егоизъм.

Гласувам не за партия, не за държавата или народа. Гласувам за себе си. Гласувам от страх да не си задавам въпроси, като „А можеше...“ или „Само ако...“. Моята бюлетина е моето заявление - „Аз опитах! Аз искам! Аз съм!“

Ще променя ли нещо с моя глас?

Не?

Гласът е само трепет във въздуха, една частица от шума.

Наслагването на две вълни усилва тяхната амплитуда, но и същата интерференция води до отслабването на вълната. Това е разликата между „гласувах“ и безучастното спотайване. Разликата между това дали ще подкрепиш амплитудата или затишването на вълната.

Аз съм егоист и избирам максимума. Бюлетината ме омайва и обнадеждава. Посява в душата ми вяра. Вяра, която се разливта и разпростира. Като бръшлян обвива душата ми, че утре ще е по-добре. Това сладко утре... Едно утре на блянове и реализирани мечти. Едно утре, където моя свят ще е по-добър, по-хубав. Свят по мой вкус и предпочитания.

Гласувам от егоизъм. Егоизмът ме подтиква да нагодя заобикалящата ме действителност, да я променя в моя полза. Да разпространя оня бръшлян на възможности и желания, които здраво да покълнат и да се умножат.

Аз не мога да нахраня гладните, не мога да спра корупцията, не мога да предотвратя глобалното затопляне. Но аз съм егоист. Егоист, който иска да зарази с вярата си в онова жадувано утре семейството си, приятели си, познатите си, колегите. А защо не и човека, който всяка сутрин е на спирката до мен?

Искам да „предам нататък“ моя егоизъм. Егоизъм, в който проблемите не се решават чрез симпозиуми, конгреси и референдуми, а от хора. Искам да предам нататък егоизма, който ме подтиква да решавам своите малки проблеми до колкото мога, до колкото зависи от мен.

Ще се усмихна на начумерения продавач в магазина; ще вдигна летящата хартийка от улицата; ще спра на червения светофар; ще пренеса торбата на баба Велика по стълбите; ще догоня господина, забравил шапката си. Ще гласувам не заради вас, а заради себе си.

Заради себе си ще съградя „един живот, желан и нужен, и то какъв живот!”

Йордан Джамбазов 22 г. , гр. Велико Търново

Правото на избор е едно исконно право на всеки свободен човек. За мен е необяснимо как някой трябва да бъде убеждаван в продължение на месеци, че трябва да се възползва от това си право и накрая той пак да се откаже от него.

Когато кажа на някой, че аз ще гласувам и че и той трябва да гласува, много често получавам следния отговор: „Все тая дали ще гласувам, то и без това нищо няма да се промени”. **Може би** наистина няма да променя нищо, ако отида да гласувам, но **със сигурност** няма да променя нищо, ако не отида. И още по-лошо – тогава няма да имам дори правото да искам промяната.

Всеки иска промяната да дойде, но очаква друг да я „докара”. За да искаш, и по-важното – за да получиш, първо трябва да дадеш. С гласа си аз давам моето **доверие** и срещу него очаквам да получа промяната към **по-добро бъдеще**. Нищо не се случва от само себе си, включително и промяната. Тук идва ролята на **гласоподавателя**, а именно ролята му на **катализатор**. И това не е второстепенна роля. Това е **главната роля** в сценария на нашия **по-добър живот**.

Повечето хора считат отказа си от гласуване за символичен протест. Този протест, обаче, се забелязва само от **статистиците**, които отразяват избирателната активност.

Ролята на протестите е да се даде гласност на нещо и то да бъде забелязано. Ниската избирателна активност **не е новина**. Тя е част от фона на изборите. Какво би станало, обаче, ако тя стане 70% - 80%, а защо не и повече? Това вече **е новина**. И то не само местна, нито национална, а **световна**. Това би показало ясно, че вече има общество, но не какво да е, а **гражданско общество**, което не се отказва толкова лесно от едно от основните си права, още повече, че това право идва веднъж на няколко години.

Всеки се оплаква как управляващите били „**глухи**“ за народа, как не искали да чуят нищо, как не се интересували какво става с него. И тогава идва денят за избори, когато всички са се вторачили в народа и очакват да **чуят** гласа му. И изведнъж народът **мълчи**, в знак на протест и/или отчаяние. На това се казва „Да се удавиш на края на Дунава“. А ние се давим не защото сме скочили във водата (това **не зависи** от нас), а защото отказваме да плуваме (това вече **зависи** от нас). Въпреки усилията положени, за да ни научат (всевъзможни кампании за стимулиране на избирателната активност и за информирание колко е важно да се гласува) ние пак **отказваме**.

Обществото е взаимозависима мрежа от човешки отношения. В тези отношения всеки трябва да е активен **участник**, а не пасивен **зрител**. В основата на прогреса стои движението и активното взаимодействие. Човек трябва да **живее**, а не да **наблюдава** живота. Животът се определя от съдбата, а тя е резултат от решенията, които правим. Какво ще стане **утре**, зависи от това какво ще направим **днес**.

За финал мога да кажа само, че има три вида общества

– такива, които **не знаят** какво се случва, други които **наблюдават** какво се случва и трети, които **правят** нещата да се случват. Затова за себе си мога само да кажа:

Реших – този път ще гласувам!

Янислав Ячев 21г ., с. Ореш

България вече е пълноправен член на Европейският съюз, а българските граждани са граждани на обединена Европа.

Европа вече вълнува и касае всички нас - мъже или жени, студенти или работещи, безработни или пенсионери, млади или стари.

Благодарение, на това, че България е член на Европейския съюз - нашите възможности са значително увеличени - пътуваме, работим и учим в чужбина.

Европейският парламент е единствената европейска институция, чиито членове се избират пряко от европейските граждани. Европейският парламент е основен и влиятелен участник в процеса на вземането на решения в Европейския съюз.

Европейският парламент работи за по- чиста околна среда, по добри условия на труд и почивка, равни права на всички - както в Европейския съюз, така и в трети страни.

Този път ще гласувам защото:

Искам Европа да Чуе моя глас.

Искам да дам своя принос за избор на хора, които ще представят мен, моето семейство, приятели, съседи и колеги на европейско равнище.

Искам за бъдат избрани хора, които ще допринесат за по -

бързо приближаване на стандарта на живот на българските граждани до европейско равнище.

Искам да участвам в общата отговорност при определянето на посока, в която България като пълноправен член на Европейския съюз ще следва и ще се развива.

Гласувайки аз не давам само моя глас, а защитавам националния интерес на България и на Европейския съюз като цяло.

Гласувайки аз ще дам своя принос в Европейските институции да влязат знаещи и можещи български представители, които имат ясни цели и приоритети, с най-добри качества. Хора, които ще работят изцяло за интересите и благото на България и на всички страни - членки на Европейския съюз. Целта на тези хора е да работят за пълноценно интегриране на България в Европейския съюз.

Успехът на България означава и успех на Европейския съюз.

Този път ще гласувам, за да помогна България да стане Европа за света.

Вяра Георгиева – 20г.,

Реших – този път ще гласувам!. За теб ще гласувам, за теб, Безименни! За теб, който крачиш по същите прашни, разядени улици. От дупките разядени, но сякаш и от болката човешка, и от недоверието... и то разяждащо, и то убиващо Човешкото в Човека. За теб, който нощем се боиш от същите глутници свирепи кучета. Те са там, нали, зад ъгъла... дебнат те, а всяка твоя крачка отеква в жадните им погледи... за кръв жадни. За теб, който нервно чакаш в пълзящия мравуняк от коли всеки ден. Червено... жълто... зелено... не, не и за теб. Не бързай! Почакай още малко, почакай с мен. Светлините пак бързо се сменят. Бързаш ли? И аз... Но почакай, почакай още малко...

За теб ще гласувам, за теб, Безименни! И за себе си. За себе си май най-вече. За да мога утре да дишам по-свободно от днес. За да мога да бъда част от своето утре. За да знам, че част съм от всичкото около ми. За себе си... Защото искам тук да бъда, да остана! Да остана в своя свят, познат и от мене сякаш сътворен. Затова ще гласувам, Безименни, затова... Не разбираш какво ти говоря? Живота, за него гласувам... и за себе си.

Реших – този път ще гласувам!. За теб ще гласувам, за теб, Безименни! За теб, който губиш се сред същите онези измъчени погледи, болни. От безверието болни. И сърдити, и

забързани, и уморени... От живота уморени. Същият този живот, Безименни, моят живот. Май че някак, увлечени в бързане, загубихме топлината... На доброто топлината, на човешкото, на усмивката. Виждаш го, Безименни, нали? Виждаш го... Затова ще гласувам, Безименни, за промяната. И за теб... И за себе си... За теб, който преди се чудеше дали твоето утре по-светло ще бъде от днес. Не забравяй, Безименни! Не забравяй... Затова ще гласувам, за незабравата, за вечното припомняне на грешките... Не забравяй, Безименни, не бягай... Не бягай от себе си, не бягай от мен.

За теб ще гласувам, за теб, Безименни! И за себе си. Защото аз още вярвам. И не слушам туй, що говорят другите. Силата да избирам е моя. Себе си да избира, чрез теб. И сама ще направя избора. Със своята сила... А после всичко в твоите ръце остава, Безименни. Само не забравяй, не забравяй, моля те! Помни празните погледи и гладните лица, помни мръсните улици и протегнатите за милостиня ръце, помни отправените с надежда думи към теб! Помни... И мен помни, и себе си... Със своята сила теб дарявам, Безименни! Теб... Ти само помни и не повтаряй грешките от вчера! Така ще има утре, нашето, светлото утре...

Реших - този път ще гласувам!. За теб ще гласувам, за теб, Безименни...

Венелина Цанкова 18 г., гр. Кюстендил

В Конституцията на нашата страна са заложени идеите, че България е парламентарна република и цялата власт произтича от народа. Това означава, че управлението на страната се извършва от и за гражданите посредством органите, предвидени за това от основния закон. Един от начините, по които ние, като граждани, пряко можем да изразим възгледите си за управлението на страната, е като упражним правото си на глас по време на парламентарни, президентски, местни, а вече и избори за Европейски парламент. Този акт е законово гарантиран като едно от емблематичните за демокрацията граждански права.

2009 ще бъде годината на първия ми официален политически вот, тъй като вече съм пълнолетна. Твърдо съм убедена да участвам и в двата вида избори, които ще се състоят в този период. Това мое решение е обосновано от няколко причини: по този начин ще се чувствам пълноправен гражданин на обществото; ще мога да повлияя своето и бъдещето на моите връстници; моето мнение ще има стойност и тежест; ще мога да упражня едно право, към чието притежание са се стремили предишните поколения; ще съдействам за осъществяването на един справедлив процес в името на добруването на обществото. Изложените аргументи

са плод на моето вътрешно убеждение, че изразената чрез средствата на тайното гласуване гражданска позиция е способна да допринесе за благотворната политическа промяна, която да осигури социалното благоденствие.

Чрез моята гражданска активност искам да противодействам на разпространяващите се най-вече сред младежите политическа апатия и бездействие. Много млади хора нямат изградени политически възгледи и не са в състояние да използват адекватно своето право на глас. Аз се стремя да докажа, че ние, младежите, сме способни да развием сравнително рано гражданско съзнание в унисон със съвременните и бъдещите потребности на обществото. За мен е важно да бъдат опровергани демотивиращи клишета като: „От нас нищо не зависи!“ Стотина души не могат да постигнат позитивна промяна в политическия живот, но милиони гласоподаватели със съзнание на честни и независими реформатори са способни. Много често чувам становището, че един вот веднъж на пет години не способства за пълноценното участие на гражданите в управлението на страната. А какво ще постигнем, ако се откажем и от този глас? Не на последно място, силно мотивиращо влияние върху мен оказват младежите от останалите европейски страни, които се отличават с ранна политическа активност.

Искам да подчертая, че този път ще гласувам, но не само, защото ще го направя за първи път. Според мен правото на глас е свещена привилегия, неизмерима по стойност, която не бива да бъде продавана или манипулирана в чужда полза. Винаги ме е впечатлявала мечтата на Левски за изгражданата на „ свята и чиста република“. Времето за нейното

осъществяване отдавна е узряло и нейното постигане е в наши ръце. В пределите на Обединена Европа ние българите трябва да се впишем чрез отстояването на демократичните принципи и гражданските права. Много би ми се искало всички мои връстници да възприемат моето отношение към тези стожери на мира и взаимоуважението между народите като към висше право и дълг. Само така те ще бъдат убедени в техния смисъл и необходимост.

Васка Кушлева 28 г., гр. Пловдив

„Гдето няма мъдро ръководене,
народът пропада.” Притчи 11/14

Реших го! Въпреки всичко и...не, не напук на всичко!

Ще гласувам! Дори с риска или по-скоро със съзнанието,
че ще спомогна за „възцаряването” на поредния псевдо месия.

Както и да е! Съдено ни беше да растем заедно с
демократията. И с помъдряването си разбрахме, че прехода
не е демократичен, а анархичен. Само, че вместо „светлото
бъдеще” към което народът е бил воден от „любимата Партия”,
ситуацията се смени с мафиотски престрелки и с преминаване
на „общонародното богатство” в банковите сметки на авторите
на лозунга „Всичко в името на човека и за благото на човека”.

Но стига песимизъм! Истината е, че въпреки свободните
избори, все не случваме на управници. И ето, сега нашият
уважаем министър председател вече се принуди да иска внос
на такива от ЕС. Ама този твърдоглав Барозо казва, че това
щели да бъдат „паралелни структури” затова трябвало да се
оправяме сами, пък те в ролята на мама ще наглеждат
памперсчето на дечко.

Братя българи! Какво унижение! Ами ако сега беше тук
Паисий Хилендарски нямаше ли да пише „о, неразумни
юрое...” Нацията, която даде на света откривателят на

компютъра, да няма достойни синове, които да я извадят от блатото, в което се дави!

Бих искала да отправя апел към всички българи, пръснати по широкия свят, особено към по-младите. Нима мислите, че животът ви е толкова дълъг, че да го пропилявате по този начин? Наистина ли стремежа за реализация сега и веднага ви кара да загърбите страната с „високи, сини планини, реки и златни равнини...“, не е ли това вече нашата мила Родина?

Да, от две години вече сме в ЕС. Но, не сме ли там като заварено дете на зла мащеха, благодарение на имиджа, който ни изграждат някой от хората, които заемат позиции по върховете, за които нямат качества. Не са ли там те, поради нашата апатия?

Наистина реших! И ще гласувам! Не искам да поддържам тезата „че всички са маскири“. За тези години на злополучния преход имаше и хора, които се опитаха да направят нещо добро. Но амбициите на инициаторите на промяната удряха с железен чук всяка глава, която се опитваше да се повдигне от общите редици. Всеки що-годе благороден опит беше опорочаван, оплюван и задушаван. Акулите на прехода използваха умело девиза „разделяй и владей“, докато горката опозиция не можеше да реши „кой ще води бащина дружина“, те прибираха „народните блага“ и така яхнаха кормилото на потъващия кораб. А обрания, български народ все чака месията, който ще го избави и все случваше на техен човек. Я от Цариграда, я от Мадрида, я от Московията. А ние българите къде сме? Докога все така ще я караме? Господи, дай на моята България, път, светлина, свобода!

Позволявам си да се обърна с призив към моя български

народ, независимо от етноса, какъвто и да си, ако живееш на територията на България, ти си неин пълноправен и пълноценен гражданин. Елате да гласуваме и най-после да изберем хора, които ще управляват със страх от Господа, с Неговата мъдрост, за да спрем да пропадаме.

А истинският Месия със сигурност ще дойде. Така, както е обещал във великата Книга. На смъртното легло Уолтър Скот казал: прочетете ми нещо от Книгата. Попитали го от коя? Той отговорил: „има само една Книга – Библията”.

Теодора Колева - гр. Пловдив

Избори ли?

Съжалявам, не ми се говори за политика! Нямам време.

Много съм заета.

Пропуснах да гласувам и на предните избори.

Бързам.

В момента съм напълно опиянена от нежната проза на парижкия сплин. Не мога да оставя тази книжка. Препрочитам жадно всеки ред, когато и където ми се отдаде удобен случай-дори в парка.

И там, седнала на една сенчеста пейка, надвесена над разтворената книга, аз смътно дочувам нещо. Заслушвам се по-внимателно в странните звуци.

Определено не е Одата на радостта.

Постепенно мелодията се усилва. Чувам я все по-ясно и най-сетне разпознавам в нея българската песен за Евровизия. Още едно гласуване, от което се въздържах.

Вдигам очи от книгата и какво виждам?

Около мен цари пълен хаос: икономическа криза, климатични промени, етническо напрежение, България, представена като турска тоалетна.

Но явно всички проблеми на страната са вече решени и можем да си отдъхнем; да отделим време дори за цензуриране на изкуството. Можем да се скрием зад парче черен плат. Но знаете ли какво?

Не искам вече да се крия, нито да бягам от действителността. Разхождам се по алеите в парка и наблюдавам минувачите. Всички са забързани. Заети. Замислени. Не както преди.

Някога, когато бях съвсем мъничка, дядо ме водеше тук да си играя. Още помня един слънчев ден на 89-а година. Оживлението, радостта, светлите надежди за бъдещето, изразени в ярко жълтите палатки изпъстрили парка, както и плакатите с гръмки надписи от рода на “Град на истината “.

Сега всичко е различно. Няма празнична обстановка. Няма ентузиазъм в погледа на хората. Изглежда приближават само поредните избори, съпътствани от неизменните празни обещания.

Нищо вълнуващо!

Вървя бавно, потънала в мислите си, стискайки в ръка книгата на Бодлер.

Странно!

Когато страната ми е била част от Източния блок, изолирана зад Желязната завеса, дядо и баба не са имали възможността да четат подобни книги. Забранена им е била и западната музика. А днес Шекспир, MTV, Facebook и т.н. се приемат за нещо естествено, за даденост.

Някога хората са могли само да си мечтаят и за още нещо-право на глас независимо от пол, раса и вероизповедание.

Но днес с лекота можем да се откажем от демократичните си права.

Всъщност как бихме могли да ги оценим... и заслужим?

Може би като започнем да поемаме отговорност за живота си.

Като бъдем по-критични към себе си и към околните.

Като намерим време понякога да се спрем и да погледнем на

къде отиваме и дали сме избрали правилния път.
Безотговорно беше, че не гласувах на последните избори.
Да пропусна тези през юни, би било повече от глупаво.
Някога дядо и баба да не са имали възможността да слушат
Бийтълс, но през юни цяла Европа, ще чуе моя глас.
Отвъд полемиката, отвъд стереотипите, отвъд 26 страни в 27-
мата, се намирам аз- едно обикновено българско момиче,
което определено има какво да каже на Европа.
Тази година няма да пропусна своя шанс. Вие естествено
имате правото да не гласувате.
Но след изборите, моля ви, само не се оплаквайте!

И днес под слънчевите пролетни лъчи в красивия Свищовски парк аз не можах да избягам от хилядите проблеми, нямаше къде да се скрия, точно в този ден Слънцето грееше по-ярко от всякога и щеше да ме издаде. За да постигна анонимност и прикритие трябваше да изчакам тъмната, мрачна нощ. Но не само гравитацията не ми позволяваше да се отлепя от излющената пейка, очевидно желанието ми да водя нормален живот и да бъда щастлива просто надделяваше. Настъпи момент на дълбок размисъл....Как да променя живота си към по – добро? Как да спра корупцията? Нима мога? Знам, че една лястовичка пролет не прави, но поне ще опитам. Аз съм дързък, млад човек, който се интересува от своето бъдеще и никога няма да стоя в сянка. Анонимността за някой друг. Затова Реших – този път ще гласувам! Ще бъда част от сложния механизъм, но със все сили аз вярвам и знам, че нещата ще се променят към по- добро. Това желание да дам своя глас за бъдещето, ме кара да съществувам, да се чувствам пълноценен гражданин на България и най - вече човек. Да търся щастието не е смешно, а смело и логично. Няма да позволя на отчаянието, глупостта и абсурда да са част от моето битие. Реших – този път ще дам своя глас, ще преследвам своята мечта да бъда пълноправен гражданин на света, сега съм пълнолетна и има кой да ме чуе с този глас аз

ще управлявам по-добре живота си. Сега съм силна и не мога да гледам как всичко около мен се руши. Истината е, че всеки трябва да даде своя глас, да се трогва от случващото се около него, да се огледа и да търси решение на своите проблеми, но да не забравя, че затова се иска гласност. Всеки трябва да даде своят вот, независимо от безверието, което е “налегнало” голяма част от българското население, породено от безредиците, които царят в “наш’та мила родина”.

Когато навърших 18 години, придобих правото на глас. А това ме кара да се чувствам полезна за обществото и да помогна по някакъв начин да се оправи най-сетне тая държава. И като човек, отговорен пред себе си и обществото реших още на следващия месец от моят 18 – ти рожден ден да дам своя глас на местните избори. И повярвайте: Не Съжалявам! Сега моят роден град върви напред, безработицата намаля с цели 7%, санираха се много детски градини и училища, обновиха се западналите обществени сгради, строи се нов завод. Въобще животът кипи....., но за да се случи тази приказка ние трябва да изберем авторът, който ще я напише. Сега ние имаме думата!

Трябва да се запознаем с идеите и плановите за управлението на България! След тази стъпка ние трябва да гласуваме по съвест, да не се продаваме за 50-100 лева.

Искам да се чувствам горда от факта, че съм Българка. Искам да се чувствам щастлива в моята родина, а не жалка и унижена, без достойнство. И Реших – и този път ще гласувам, за да можем да разсипем вълшебен прах, ние младото поколение, над красивите български земи. Този райски кът ни дава много, много възможности, затова трябва да ги сграбчим

силно и да не допуснем да ни избягат. Защото ние ще градим тази държава – младото поколение на България. Трябва да оцелеем, дори в разгара на Световната икономическа криза. Трябва да се интересуваме от случващото се и да вярваме, че този вот с нещо може да промени живота ни. Трябва да полагаме усилия и да се замислим ние самите какво можем да направим за стабилизирането на България днес. Тази година е нашето време да се борим за правата си. Всеки способен и млад човек с перспективи, не трябва да напуска страната, а да остане, за да изградим ние всички планът за по-добро бъдеще на България. Животът в Майката Родина е най – истинският. Трябва да го изживеем, защото само веднъж се живее. С този глас, аз искам да осигуря нормален живот както за мен, така и за бъдещето поколение.

Реших да сложа край на абсурдите, край на стачките, край на унищожението на българската природа, край на престъпността. Искam да вървя спокойно по улиците, да знам, че няма да ме удари някоя тухла по главата от изоставен строеж.

Съзнанието на хората не трябва да е изкривено, не трябва хаоса и безхаберието да се приемат като нормално. А това е ежедневието ни.....това не е в реда на нещата.

Сега си спомням славните моменти от нашата история и знам че трябва да бъдем достойни наследници на нашите прадеди, да си възвърнем силния и борбен дух, да не позволим да се превърнем в безлично и покорно племе. Като част от случващото се, аз поемам отговорност и реших – и този път да гласувам. По този начин аз ще се погрижа, за себе си и за моите близки. Със своите гласове ние градим своята държава.

Знам, че животът ми е преходен, че след мен нищо няма да остане...Но можем да направим нещо и да се опитаме всички заедно да запазим малкото, което е останало от България, да заслужим паметта на хората умрели за нас, да се опитаме да достигнем другите държави от ЕС, да оставим нещо на следващите поколения.

Ние имаме избор!

Единственият начин да се измъкнем от калта и да живеем нормално, е да гласуваме тази година. Аз ще го направя, защото искам да живея в една по друга България.

Паулина Петрова 22 г., гр. Стара Загора

22.02.2009, изследване на социологическа агенция „Барометър“- статистиката : 47,3% от българите няма да упражнят правото си на глас. Нищо ново под слънцето. А после ще последват недоволството и стачките. Безкрайният кръговрат продължава!

Аз не съм от тях... Ще гласувам и няма да съм пасивна. Реших – този път ще гласувам, както направих и на предишните избори и на всички избори до сега от както имам право на вот.

Студентка съм – част от тази общност на млади недоволстващи хора. Хубаво е да изказваш критика и да намираш недостатъци и рецидиви на системата, да търсиш отговорност и да вдигаш демонстративно пръст против нещо. До тук добре! Нататък национален катаклизъм – българинът сигурно е на челни позиции в Европа по анти-конструктивна критика. Няма го този манталитет, тази осъзната отговорност, че гражданина носи отговорност за управлението на своята държава, че той е, който трябва да насочи кораба и да излъчи най-верния екипаж. Обществено-политическата аномалия и синдромът „Има ни на площада, няма ни пред урната“ са част от българската народопсихология, която трябва да бъде изкоренена, още повече в контекста на членството ни в ЕС.

Индиферентността и дистанцирането от политическия

процес носи само негативи, няма нищо по-лошо от спящото гражданско общество. Аз не мога да си позволя грешката да не изразя своята активна позиция и да не посоча своята алтернатива и визия за бъдещето на страната си. И аз съм изморена от квази-обещания, от лъжливи лозунги и демагогия. Но ако не АЗ – кой тогава?

Моите четири причини да упражня своето изконно право:

1. Българка съм – обичам страната си и искам най-доброто управление за нея. Искam правилно функциониращ механизъм и адекватно представителство..
2. Това е мое конституционно право, което като млад, активен и амбициозен човек чувствам като задължение
3. Недостойно би било за мен някой да се „облагодетелства” от моята пасивност.
4. Искam гласът ми да бъде „чут” и той да е стимул за промени

Пътят към Европа бе труден, но успяхме.. Успяхме и сега: Европа цяла нас гледа! Гледа и се чуди...За да се променят нещата всичко трябва да започне от фундамента. Българинът е гражданин на ЕС, толкова, колкото и холандеца и французина, а няма съзнание за това. А става дума за неговата съдба, за неговата работа, за неговата сигурност и благополучие, за неговите деца...

Ще игнорираш ли поредните избори, ще пропилееш ли личното си право, ще омаловажиш ли стойността на вота - зависи от самия теб! Аз няма да пропусна моя шанс...

Петя Дарелова 18 г., гр. Ракитово

Аз навърших осемнадесет години точно преди два дни и първата мисъл, която ми мина през ума бе: „Е, вече съм пълнолетна и мога да гласувам.“ Тогава се замислих, че искам да дам вот си, но не знам за кого.

Слушала съм много и различни мнения на моите родители, учители, действащи депутати, журналисти и други. Те постоянно недоволстват от управлението на страната ни в последните години и казват, че няма да гласуват на изборите, че не им се занимава със съвременната политика, защото такава не съществувала. И изобщо не се опитват да променят нещо по въпроса, да направят така, че нещата в политиката да се променят в посока, която ги удовлетворява, а точно обратното капсулират се, изолират се и остават безучастни, а след това се оплакват, че не са доволни от начина си на живот.

Аз не искам да бъда вечно мрънкаща и недоволна, а искам да се опитам да променя нещо в живота си. Обичам да изразявам мнението си и със сигурност съм решила, че ще гласувам на идните избори. Да, това ще бъде моето първо гласоподаване и именно това го прави вълнуващо и изключително за мен.

Знам, че е важно всеки да изразява собственото си мнение и да дава вот си за кандидат-депутатите, с които има сходни вярвания и убеждения.

Колкото и да слушам разни коментари, че няма хора,

които да са достойни за депутати, аз не смятам така. Мисля, че в младите хора, както в България, така и в Европа има значителен умствен потенциал, и че сред нас са ония които не само са достойни да бъдат депутати, но и да бъдат много добри управляващи.

И ако можех бих апелирала към всички тях да не стоят безучастни, да не се вслушват много в чуждото мнение, да не се колебаят и да постъпят така, както аз ще постъпя - да гласуват, защото те са бъдещето на България, Европа и света. След време ние ще бъдем поколението, на което ще ни се наложи да поемем върху плещите си управлението на родината, а защо не и да станем част от Европейския парламент.

Винаги съм била дезориентирана по отношение на политиката, но тъй като вече съм пълнолетна и може би по-зряла, започнах да ѝ отдавам по-голямо значение, защото искам да бъда по-информирана по отношение на кандидат-депутатите, партиите, техните планове и идеи. И тъй като някои от тях имат доста колоритни виждания, привлякоха вниманието ми и аз ще дам своя глас за тях.

Смятам, че всички хора трябва да бъдат по-заинтересовани и да отделят по-голямо внимание на политиката, защото именно от нея зависи какъв ще бъде животът ни занапред. А едва ли ще ѝм коства чак толкова голямо усилие да отидат до избирателните пунктове и да пуснат своята бюлетина.

Скоро прочетох една мисъл на Любен Обретенов в интернет пространството, която ми направи впечатление: „Разумните граждани у нас вече са мнозинство, но все още

няма политици, които да ги спечелят на своя страна”. Аз съм съгласна с факта, че броят на разумните граждани се увеличава, но също така мисля, че колкото и да сме недоволни от политиците все има такива, които биха привлекли вниманието ни, чрез по-добри идеи, по-качествени планове, в които виждаме развитие и просперитет за в бъдеще, или поне ни харесват малко повече отколкото останалите.

Вместо да се крием в мнимите си черупки е необходимо да излезем от тях и да отидем и да подкрепим хората, които са се осмелили да стъпят на политическата сцена, и които имат желание да ни поведат напред, и да се опитат да удовлетворят нашите искания.

И тъй като аз искам по-добро бъдеще, добро висше образование и хубава работа след това, ще отида и ще пусна моя глас в урната, защото знам, че всеки глас е от значение и може би точно моят глас ще реши изхода от изборите.

Нина Атанасова гр. Ахтопол, 22 г.

Не заради някой друг, не защото всички политици са еднакви, не защото нищо няма да се промени, не защото не виждам надежда, не защото ми е писнало, не защото няма смисъл, и не защото нямам изгода, а най- вече защото ТАКА ТРЯБВА, ТАКА Е ПРАВИЛНО, И ТАКА Е СПРАВЕДЛИВО!

Ще гласувам, защото ми е писнало да бъда роб на чужди мисли и идеи.

Стига с това разделяне на хората на класи и групи, на бедни и богати, на можещи и не можещи, на имащи и нямащи, на хитри и глупави на база един единствен критерий - пари!

АЗ СЪМ РАЗЛИЧЕН!

Виждам чашата наполовина пълна, давам, за да получавам, търся за да намирам, посявам, за да пожъна, отварям си очите, за да видя, уча за да сполуча!

Е какво, глупаво ли звучи,
и смешно може би,
но това е истината ,
за добро или за лошо, уви!

Както във всяка една приказка има извод, във всяка една шега има истина, така и думите имат смисъл, идея. И тя е важна – ИДЕЯТА.

Какви сме ние и за какво се борим?
Замисълът е важен, крайната цел. Трябва да бъдем по-

далновидни, да спрем , и да се замислим – ЗА КАКВО ЖИВЕЯ И КАКВО ИСКАМ ДА БЪДА? КАК ДА ГО ПОСТИГНА И С КАКВИ СРЕДСТВА?

ТРЯБВА - тази ми е една от любимите думи.Тя не изисква отговор, не задава въпроси, напълно обикновена и едновременно изключителна. Единственото, което търси – това е волята. Воля за живот, воля за изграждане, воля за справедливост.

Благодаря - и тя се нарежда в класацията.

Благодаря затова, че ми помогна, благодаря, че си добър към мен, благодаря – че ме разбираш, благодаря – че си ми приятел, благодаря – че си рамо до рамо с мен!

Защо не искаш да гласуваш? – Защото нищо няма да се промени и защото всички говорят едно и също и никой нищо не прави.

Искаш ли да гласуваш ? – не, не искам.

Искаш ли да зачитаме мнението ти ? – не, не искам.

Искаш ли да участваш в решението на някакъв проблем ? – не, не искам?

Искаш ли да бъдеш безличен?

Искаш ли да живееш?

Искаш ли да бъдеш?

Затова аз казвам само едно – има надежда и тя е в нас, в постъпките, в делата, в думите, в нещата около нас, във всички хора. Всеки сам определя пътя си на кръстопътя !

И питам – ти кой път избираш?

„ Когато се откъсне тревичка, цялата вселена потръпва”

Този път аз ще гласувам! Ще гласувам, както гласувах и всички предходни пъти. Винаги гласувам, защото смятам, че по този начин активно участвам със своята гражданска позиция в избирането на управляващи. На мен не ми е безразлично кои ще взима решенията, от които зависи бъдещето ни. Така ние избираме хората, от които ще зависи нашето ежедневие, нашата работа, нашата околна среда.

Мисля, че всеки разумен и здраво мислещ човек трябва да гласува. Чудя се, какво може да накара толкова много млади хора да бъдат хора без глас.....безмълвни души, оставили бъдещето си в ръцете на други.....

Наистина, на всеки му се е случвало да бъде излъган, подведен, предаден ... но това причина ли е да не дадем своя глас? Не можем да чакаме нещо да се случи само.....ние сами трябва да инициираме промяната. Нека тя да започне от самите нас. Нека да заемем активна гражданска позиция. Най-лесният и правилен начин това да стане е като гласуваме на следващите избори. Промяната няма да дойде сама,.....а дойде ли сама, няма да е такава, каквато искаме, защото е създадена от друг, а не от самите нас.

Аз не искам друг да избира вместо мен. Аз съм гражданин на тази държава и искам да упражнявам моето конституционно право – да гласувам !

А кога разбираме “имало ли е смисъл да гласувам?”

Само тогава, когато сме предприели някакви действия...Действия срещу липсата на младежко участие в гражданските и политическите процеси в България примерно. Ако човек не упражнява своето право на избор, то той не е свободен. Той е пленник на своята загуба на вяра.

Не, аз не приемам, че моят глас е глас в пустиня. Аз знам, че това е и моята държава и аз съм неин гражданин. Такъв съм, защото гласувам! Аз ще гласувам, за да бъде чут гласът ми!

Знам, че едно будно, споделящо и загрижено общество може да даде тласък към по-светло бъдеще на нашата родна България. Нека да започнем промяната, която толкова дълго сме чакали, нека имаме гражданския кураж да бъдем патриоти. Нека заедно да работим за европейска България. Защото бъдещето ни е плод на съвместната ни работа. Нека толерираме активността на младите, нека ги подкрепим да поемат съдбата си в свои ръце ! Нека ги окуражим да гласуват ! Да направят своя избор и да бъдат хората, участвали в избирането на управляващи, хората участвали в градежа на своето бъдеще.

Един живот може да бъде осмислен, ако човек служи на обществото, в което живее. Чрез активната си гражданска позиция всеки гражданин служи на обществото си. Той става част от него. Активната част, а не онази част, която се оставя да бъде манипулирана. Защото ако не участваме на изборите като гласоподаватели, ние не си задаваме въпроса – „А после, кой ще плаща сметката от лошото управление? „ Ние се превръщаме просто в хора, живеещи тук, но не и участващи в изграждането на бъдещето си.....

Затова аз ще гласувам!

Мая Илиева 22 г., гр. София

„Реших – този път ще гласувам!“ – това чувам всеки път, когато наблизат избори от хората около мен, а и не само от тях. Когато наблизат избори те си казват, че ще гласуват. За миг се пробужда гласчето на гражданина в тях, което ги кара да упражнят своето политическо право, правото, с което определят своето бъдеще, а и това на своите деца, близки, на своята държава. За съжаление този миг, често пъти е твърде кратък и хората си казват – „как да гласувам, като няма за кого“, „защо да гласувам като нищо не зависи от мен“, „другият път ще гласувам“ и други, и други подобни оправдания. Със своето апатично и безотговорно (според мен) държание те отново решават своето бъдеще и на останалите. Решават го, защото оставят хора, които гласуват от около 30 години отново да се разходят като под строй до урните, заедно с хора, които не се знае дали могат да прочетат за кого гласуват.

Аз нямах търпение, да стана на 18 години, за да мога да гласувам. Когато бях малка и имаше избори отивах с родителите си да гласуват, даже влизах вътре в стаичката с някой от тях, дори съм си взимала бюлетини. Още тогава моите родители ме учеха, а и аз го усещах, че това е едно от най – важните права, които един човек и гражданин притежава, че по този начин той определя какво ще се случи с него и държавата, в която живее.

Гласувала съм на всички избори досега и ще продължавам. Ще гласувам, защото за мен изборите са сила. Сила, която ти дава право да избираш, сила, която ти помага да контролираш, сила, чрез която изказваш своето недоволство и казваш „Аз искам промяна!“. Не упреквам хората по – горе, които не гласуват. Всеки може да изтъкне много причини, поради които не гласува, но според мен всеки трябва да си намери една причина и да отиде да гласува, дори и само после да има правото да се оплаче от това, което се случва. За мен, ако не си гласувал, нямаш право да мърмориш, защото вече си избрал да мълчиш.

Надявам се на изборите, които предстоят да отидат да гласуват и повече млади хора, защото те са хората, които ще живеят и работят в това общество. Лесно е да избягаш, да заминеш и да оставиш отговорността за развитието на своята държава. Младите хора трябва да гласуват повече от всички други хора, защото това са хората, които имат достатъчно сила, воля и енергия да постигнат всичко, което поискат. И ако нещо не им харесва – в държавата, в обществото, в университета или където и да е – да го променят.

Ние сами изграждаме бъдещето си. Ето защо преди изборите тази година, аз се надявам и искам все повече хора да казват – „Реших – този път ще гласувам!“.

Катя Михайлова 18 г, гр. Варна

*Всеки народ заслужава
управлението, което има.*

Най-старото общество е семейството. Децата остават свързани с бащата докато имат нужда да бъдат опазени. Тази нужда престава – порасналите деца са освободени от послушание, а бащата от грижите, които е дължал към детето. Тази обща свобода е последица от природата на човека. Щом встъпи в пълнолетна възраст пръв закон за човека е да бди за своето самосъхранение, да стане сам свой господар, а първите му грижи са грижите за самия себе си.

Семейството е първообразец на политическото семейство: водачът е бащата, а народът децата. Аз съм вече пълнолетна гражданка в това голямо обществено семейство, което е много пълно, динамично, сложно и често динамично и недружелюбно. Светът, в който живея ме принуждава непрекъснато да разбирам, да обяснявам, да осмислям случващото се. Несигурността засяга всички ни. Затънали сме в непредсказуем, бързо променящ се свят. Всеки страда от собствени тревоги, преживява ги като лични проблеми, като резултат от лични несполуки, но и като предизвикателство към собствените си познания и умения. Призвани сме да търсим индивидуално спасение от общите несгоди, да търсим биографични решения в противоречията на обществото, в което живеем.

По пътя на места несигурността нараства, ние не спираме да мечтаем и осъществяваме мечтите си, да постигаме, да успяваме.

Светът, който обитаваме не е в състояние да ни предложи или обещае сигурността за щастлив живот. Вместо това слушаме много и отвсякъде заплахите за безопасността на улиците, на домовете ни, на телата ни. Това сякаш се потвърждава от всекидневния ни опит, от всичко което виждаме със собствените си очи. Всичко това е в противоречие с нашите изисквания – да вървим по чисти и спокойни улици, да се храним с качествени храни, да не се срещаме с насилието, агресията и корупцията. Когато с мои връстници обсъждаме начините да подобрим живота си, сме склонни да смятаме случващото се за престъпление и искаме наказания. Като форма на съвместен живот аз съм частица от това глобално общество.

2009 г. е годината да упражня своето изборително право. Реших – ще гласувам! Но мога ли да се боря индивидуално със задачите, с които се сблъсквам. В този глобализиращ се свят ние сме взаимосвързани и взаимозависими. Всички се нуждаем от контрол над създадите се условия. Но този контрол може да бъде осъществен колективно. Това ние можем да осъществим като бъдем на предстоящите избори. С това първо действие като пълнолетни граждани моето поколение ще докаже, че е изтъкано от споделени грижи, поколение заинтересовано от равните си права и равните възможности за развитие, поколение на отговорността.

Ако не искаме нашият живот да ни се случва сякаш е

подреден от нещо, което е извън самите нас, независимо от намерения, желания, мечти чрез бюлетината можем да контролираме своя живот, а всички ние – нашата обща съдба.

Камелия Гетовска 15 г. , гр. Варна

Хората се раждат с мечти. Някой мечтаят да станат звезди, а други просто да се превърнат в „човек“ с „главно Ч“. Но преди всичко, повечето искат да са независими и да не се притесняват за утрешния ден. Понякога си мисля, какво ли ще е ако изведнъж се събудя, преминала през времето с 40 години напред. Ще имам бръчки, бели коси, грижи, оставили белег върху външния вид и душата ми. Ще съжалявам, че не съм използвала гражданските си права, за да променя живота си. Но сега съм още дете. Въпреки това всеки ден мисля за бъдещето си. То се предопределя от мястото където живея, от хората с които работя, от собствените ми мисли и преживявания, от семейството и целите ми.

Реших - този път ще гласувам! Ще дам гласа си, защото искам да усетя, че съм част от общия избор. Имам желанието сама да градя бъдещето си. Ще избягам от чувството, че някой се намесва в моите планове. И поне когато се оплаквам, ще се замислям повече над думите си, защото ще знам, че моят

глас е чул и може би съм направила грешка, която няма да повторя. И не само този път, а винаги бих гласувала, замисляйки се колко много зависи от моя глас, подкрепен от още много гласове, искали да променят съдбата си.

Когато се събираме за вечеря най-често някой споменава „чухте ли, че пак щели да повишават цената на хляба?!“ „Тези хора се самозабравиха“ „Не знам кога, но ще е скоро, когато ще седнем на масата само с хляб и сол“. Писна ми от това! Не можем ли за малко да забравим за цените и поскъпването всеки ден? Може би не искам да съм на корицата на модно списание, но копнея, когато вляза в магазина да не мисля колко пари имам в джоба и непрекъснато да си правя сметка, дали ще ми стигнат за обяд. Искам когато ми замирише на вкусни понички да не си казвам, че са вредни, само защото нямам пари да си купя. Това ми напомня на приказката за лисицата, която не могла да стигне гроздето и казала, че е горчиво. Празните приказки и оплаквания за високите цени не променят нищо. Трябва да разберем, че ние сме тези, които търпят да бъдат незачитани, но имаме правото поне да избираме „хората от властта“.

Вчера минах покрай центъра. На стълбите стоеше човек, с ампутирани крака. Беше написал на една бележка „Глад“, която лежеше от дясната му страна, а в краката му имаше шапка с жълти стотинки. Изтръпнах при вида на тази гледка и още повече когато си помислих, че аз съм сита и имам нови дрехи. Точно в този момент най-силно исках да помогна, но се почувствах безсилна. Извадих ябълката, която носех в чантата си за обяд и му я дадох. Човекът я взе и ме обсипа с благодарности. Помислих си, че ако всеки сит можеше да даде

част от храната си на един просяк, може би по улиците нямаше да виждаме подобни гледки.

Същото е, ако всеки даваше своя глас при избора на държавни управници. Всички могат да се оплакват от трудностите, които ги застигат всеки ден, но често мислят, че не са те хората, които могат да променят нещата. Напротив! Всеки от нас е важен, когато даваме глас си за едно по-добро бъдеще.

Българите сме упорита нация. Въпреки, че сме били тъпкани 5 века, отвоювали сме свободата си от поробителите, запазвайки качествата, вярата и целостта си на единен народ. За да направим нещо за общия просперитет трябва да сме единни. Наистина искам да вярвам, че не сме изгубили оптимизма си и вярата в доброто. Трябва да спрем да се обвиняваме взаимно за несправедливостта в този свят, защото ние сме част от него. Всеки е специален сам по себе си и е получил правото си да избира живота, който ще живее. Често чувам „...че защо да гласувам? Моят глас е като вик в пустиня.” Наистина е в пустиня, когато няма кой да го чуе, но в пустинята на собствения си затвор. Глас, който е останал затворен в теб и дори не е бил извикан, с надеждата да бъде чул.

Женя Петрова 18 г ., гр. Тервел

Индивид... Лице... Личност... Три категории, свързани с идеята, съществуването и ролята на Човека. Като неизменна част от света, всеки е “осъден да бъде свободен”(Сартр) и обвързва с решенията на свободния си избор цялото човечество. Това значи, че именно аз и ти можем да сътворим съдбата си, можем да изградим европейската йерархия и общество, което ще отговаря на собствената ни същност. И тъй като сме част от историята, преосмисляйки я, се убеждаваме, че за да изградим едно съвременно демократично общество, ние трябва да сме неговата активна част, да го превърнем в огледало на по- добрия живот.

Аз и ти живеем в динамичен и постоянно променящ се свят, но ние сме преди всичко негови граждани, защото сме очевидци, контролъори, можем да избираме и да бъдем избирани, можем да управляваме, да се подчиняваме сами на себе си. В такъв смисъл ние имаме право да изразяваме своята гражданска позиция по различни начини. Това обаче което превръща мен и теб - нас в личности - преки участници в историческия процес, е правото ни на глас, правото да участваме в политическия живот освен на своята държава, така и на глобални организации като Европейския съюз. От 01.01 2007 година моята Родина е част от цялото наречено Европейски съюз, това означава и част от едно общо бъдеще

с още 490 млн. души...Бъдеще, към което принадлежат и моите 18 години...

Защо обаче да гласувам? Способна ли съм да променя нещо?... Много въпроси, които си задава всеки, изправяйки се пред живота, носещ в себе си избора, възможността да стане част от политическия, икономическия, духовния облик на Континента. Да, всеки трябва да има позиция, която да отстоява. Гласувайки, аз прокарвам в обществото своите “възгледи и идеи”(Русо). Гласувайки, аз гледам напред в бъдещето, където искам да видя себе си- изявена личност, а защо не и “световноисторически индивид”(Хегел)- пряк двигател на историческия процес, не негов материал.

Така, в приближаващите избори за Европейски парламент , аз - вече пълнолетен човек, ще съм свободна да изразя своята гражданска позиция, да направя своя избор, да дам своя глас в подкрепа на своите социалнополитически възгледи, в които ще търся перспективата за бъдещето. Защото аз притежавам разума и онази “всеобхватна воля”(Артур Шопенхауер) да изградя здравите основи на своето съществуване, да съм макар и малка, но достойна част от Европейското цяло. Затова говоря, пиша в “Аз”- форма, защото да съществувам и мисля, значи да творя собствената си екзистенция (Симон Дьо Бовоар), а да гласувам значи да взема - макар и непряко, участие в събитията, случващи се “тук” и “сега”, да надникна в бъдещето.

Индивид... Лице... Личност... Три категории... Есето свършва до тук! Аз съм и ще бъда гражданин на Европа, аз ще участвам в политическия, икономическия, културния, духовния живот не само на Родината, но и на Континента. Защото Аз, та

дори и ти не трябва просто да стоим в историята, а да я творим. Затова на първо място ние трябва да поставим своите възгледи и идеи - абстрактните, но вечни символи на живота, които го осмислят... А аз? Аз реших - този път ще гласувам, ще гласувам за своите принципи и мечти! А ти...?

Ива Тодорова 20 г., гр. Севлиево

През 2006 година аз навърших 18. Стремежите ми да вземам решения и да имам контрол върху живота си се осъществиха.

През 2007 България стана официален член на Европейския Съюз. Дългогодишната ни мечта да станем част от западния свят, да имаме неограничен достъп до ресурсите и културата на Стария континент, да имаме равен старт с икономически развитите страни, стана реалност.

През 2009 година личен и международен план се пресичат: в моя глас за български представители в Европейския Парламент. Аз, като всеки европейски гражданин, ще имам възможност да покажа какво искам, от какво се нуждаю, за какво мечтая, какво заслужавам. Аз, като всеки имащ право на глас, трябва да дам своя вот. Това е изключителният момент, в които ние можем недвусмислено да изразим позицията си. Искаме права? Възможности? Развитие? Професионализъм и адекватни решения? Искаме управляващите да мислят за нас? В такъв случай нека и ние да помислим за тях, защото всеки човек допринася за оформянето на наша обща позиция. Сега можем да покажем пред Европейския Съюз: първо, че имаме мнение, второ: какво е то, и трето: колко държим на него. Сега е времето да покажем, че сме достойни граждани на Европейската

Общност.

Тези избори са не по-малко значими от националните, защото България вече е част от нещо по-голямо, по-могъщо. Основен критерий за присъединяване към Европейски Съюз е действаща демокрация. Но демокрацията предполага именно колективни решения на целия народ. Предполага власт, избирана и направлявана от хората. Предполага развито гражданско общество, информираност, съзнание за значимостта на всеки индивид и активност. Когато отбелязваме малкото квадратче на бюлетината, ние носим отговорност за себе си, за близките си, за познатите си, за непознатите си, а вече и за чуждестранни граждани. Действие, отнемащо около три минути, дава петгодишно отражение както върху собствения ни живот, така и върху националия, европейския и световния баланс. Представете си възможността да допринесете за това едно дете на хиляди километри от вас да диша чист въздух. По същия начин, по които всеки вдигнат от земята боклук помага на цялата природа, така и всеки глас допринася за чистотата на социалната среда.

Ако не гласуваме, това ни най-малко не означава, че се освобождаваме от отговорност, а просто, че сме безотговорни и не искаме да бъдем самостоятелни индивиди; значи още, че нямаме никакво право да бъдем недоволни. Човекът е социално същество и има нужда да живее в общество; за да съществува хармония обаче и обществото има нужда от своите съставни части: или от безлични фигурки, които се подчиняват сляпо на правилата, или от активни, мислещи личности, които с общи усилия се движат напред. Ние трябва да решим от кой тип да бъдем—среден път няма. Европа ни даде шанс да

бъдем чути, да й дадем шанс и ние: нека стане ясно, че ние мислим.

Аз съм на 20, живея и искам да продължа да живея в една по-добра, по-динамична, пълна с възможности Европа. Искам да дишам чист въздух, да получавам добро образование, да имам добра работа в бъдеще. И знам, че това зависи от мен, от теб, от нас. Затова реших—този път ще гласувам. Този и всеки следващ път.

Ирина Димитрова 20 г., гр. Кубрат

Родена съм само месеци преди промените у нас, но съм израснала в годините на трудния български преход. Някога един политик от европейска величина – Чърчил – беше казал за демокрацията, че тя е „лошо нещо, но човечеството по – добро все още не е измислило“. Така е и до днес. Някои народи дълго пишат своята история в демократични условия. Народът на моята страна не е между тях. Вярно е, че човек не избира мястото, където ще се роди, но аз и не бих искала да е друго. Това , което искам за моята държава и за моя народ е да се говорят и пишат по- добри неща! Всички имаме голяма нужда от това, особено днес и сега! Ако България е пропуснала шансовете по- рано да се наредим в семейството на демократична Европа - това са грешки на политическата класа, а не защото българите са неспособни, или още по- лошо - не желаят това.

В средата на 2009г. България отново ще избира. Този път - депутати за националния парламент. Скоро научих за новата инициатива на българската национална телевизия „Големият избор“. Месеци преди изборите настъпва голямото политическо говорене. Няма да го пропусна покрай ушите си защото аз реших - ще гласувам! Ще упражня конституционното си право. Много съм горда, но и вълнението не е малко. Колко мъдро са го казали древните елини: свободен е този гражданин, който може да избира.

Била съм може би на 12 - 13 години, когато чух за пръв път някой по радиото да казва „политиката е мръсна работа”. Не попитах родителите си какво означава това, а и да ми бяха обяснили нямаше да разбера. По-късно разбрах, но съдържанието на израза никак не ми харесва. Мисля си, че нашето движение напред е много бавно, добрите неща се случват трудно и винаги се питам- Защо? В голямата си част българското общество има цинично мислене за политиката. Аз не съдя хората, може би имат право, „заслугата” е на така наречения, политически елит. Ще гласувам не от нетърпение и любопитство да приведа в действие най-важното политическо право. Искам да гласувам за промяната към по-добро и нека всички млади хора го направят.

Преди да се изправа пред избирателната урна аз ще съм наясно със себе си. Трябва да знам между какво и какво избирам. Много е важно какво бъдеще ще си отредим, ние, младите хора на България. Аз няма да чакам друг да ми посочи за кого да гласувам. Искам моят глас да бъде моят личен избор. Достатъчно голям човек съм, а също и интелигентен, за да мога да различа реалните политически платформи от напразните обещания. Ще гласувам, за да мога утре да кажа с гордост добри думи за новото правителство, или да роптая (Да не чува злото!) Ако в деня на избора, обаче съм предпочела телевизора или компютъра например, вместо да отида до избирателната секция аз не мога да съдя когото и да било! Нямам морално право, защото моят вътрешен глас ще се обади: „А ти какво направи, за да дойдат по-добрите в парламента и на „Дондуков 1”? Важно е младият човек да избира, ако иска да учи, да живее, да работи и успява тук, в

България, за да останем в своята България, ние ѝ го дължим.

Не всяка година има избори. През 2009г. те са цели два! Как да пропусна този шанс- да заявя премислено и отговорно своя глас! След изборите за българските депутати, ще избираме и български евродепутати. Нека останат добрите и към тях се присъединят още по- добри.

Сигурна съм, че младото поколение на България има енергия, желание и интелектуален потенциал да я превърне в едно по-добро място за живеене. Искам да съм част от всичко това! Ето защо ще гласувам, реших и ще го направя!

Гергана Йорданова – 25 г., гр. София

*Удавеният се дави не защото е скочил във водата,
а защото отказва да плува.*

Да гласуваш е гражданско право на всеки един от нас, гарантирано от Конституцията и законите на Република България. Да гласуваш е и наше задължение по силата на морала и лоялността ни към държавата, чиито граждани сме. Да гласуваш е въпрос на ОСЪЗНАТОСТ - да ти е ясно, че има неща, които зависят и от теб и че си отговорен както за случващото се, така и за неслучващото се!!! На твоята улица, в твоят квартал, в твоята държава...

Всеки глас е право, но и отговорност – в Брюксел, както и в София, трябва да бъдат „командирвани” най-добре подготвените; хора с глобално, а не с локално мислене; архитектите на утрешния ден, а не търговците с тежкото социално положение на голяма част от „електората” в България днес. Срещу всяко отбелязано име в бюлетината ще бъдат възложени много надежди, очаквания, изисквания – маркирането трябва да го направи само една отговорна личност, която не се страхува да посреща открито последиците от своите действия и своя вот, не само в България, а и в Европа. Този глас е единственият начин пряко да определяме политиките на Общността и ракурсите на собственото си

бъдеще. И бъдещето на бъдещето ни!

Всеки глас е здравословно хапче срещу хроничния индивидуализъм на българите, заради който по-голямата част от сънародниците ни остават безмълвни пред предизвикателствата на живота в България. Всеки глас е начин да бъдеш свободна личност, а не роб; личност, която притежава силата да се доверява, за да може и на нея да ѝ гласуват доверие, а не роб на себе си и на своята загуба на вяра. Всеки глас е начин да „захраниш“ онова чувство, което те бодва под лъжичката, когато чуеш българският химн или Одата на радостта.

Гласувайки, ние предопределяме онова, което предстои утре. Затова ТРЯБВА да гласуваме. И този, и следващият път!

ЩЕ ГЛАСУВАМ!!! Защото с моят глас започва демокрацията. С мнението на всеки един от нас и с правото на избор. Няма да се откажа от него, нито ще го продам. Няма и да го подаря! Ще гласувам, защото моят глас не се продава - не струва нито 20 лв, нито 5 кебапчета, нито кубик дърва за огрев. Ще гласувам, защото не желая друг да определя бъдещето ми, а после аз да плащам сметката. Ще гласувам, защото съм отговорен гражданин и не бягам от задълженията си. Ще гласувам, защото „по-малкото зло“ по нищо не се различава от „по-голямото зло“. Ще гласувам, защото само така мога да изисквам от „получателя“ на моя глас да бъде лоялен към мен и да изпълнява съвестно онова, за което съм го изпратила в Брюксел. Ще гласувам, защото съм убедена, че не всички политици лъжат нагло и безцеремонно и обещават очевидно неизпълними неща. Ще гласувам, защото знам какво бъдеще искам за себе си, за моите деца и за моята държава. Ще

гласувам, защото знам каква Европа искам утре – Европа на знанието, Европа на по-малко икономически асиметрии, Европа на просперитета и сигурността! Европа на всички европейски граждани!

ЩЕ ГЛАСУВАМ!!!! А вие? Безплатно е! Опитайте!

Георги Костов 19 г, гр. София

Чл.1 от Конституцията на Република България - цялата власт произтича от народа...

Но по-скоро тя – така жадуваната от всички ВЛАСТ, изтича, изплъзва се от хората, които остават с протегнати напред ръце - празни, може би отрудени, може би вече безсилни пред безличието на повечето, за които ще трябва да се гласува.(разбира се не могат да се поставят всички под общ знаменател, но най-малко общо кратно има..)

Глас народен – глас Божий, а Господ е българин, следователно ние трябва да произнесем своята дума, а не да чакаме смирено не се знае какво - провидение ли или спасение ?

Всеки трябва да има гражданска позиция, да я отстоява, да търси и защитава своя интерес, благоденствие, като за целта е необходимо не ден за размисъл, а ден за активност, за участие, което да заличи поне малко безкрайната апатия на обществото. Безразличието е едно от състоянията, които погубват човека и неговия ум, като го превръщат в кротко агънце или безгръбначно мекотело, готово да пожертва пихтиестата маса, която нарича я чест, я достойнство, а за отговорност няма място. Няма, а няма и да има, освен, ако случайно не се появи някой „безумен“ филантроп, който подобно на един герой от една книга, да разбули мита за лудостта – илюзия.

Населението не вижда реален резултат от своя вот, не настъпват кой знае какви промени, а всички говорят в цифри и проценти, които така представени нямат смисъл. Политиката трябва да излезе от еднопосочната си практика т.е. само за нас и брат ми, и майка ми ,и....и...И тъй като процесът на тази знаменита промяна или демокрация, преход трябва да обхване и самото население, като хората станат по-смели и търсещи това, което им се полага по естесвено право, като решат не да спят до 12, а да отидат да гласуват, а не да продадат вота си, да наложат първите крачки към истинската промяна. Разбира се не би било добре, ако хората се ограничат само с гласуването. Би било полезно, ако имат възможност да участват в управлението, като за целта им трябва трибуна, която за жалост нашите мили народни представители не предоставят. Вината не е изцяло в тях и то не във всички, защото докато хората се скатават – ситуацията се усложнява още повече и мисля, че не е необходимо да се обяснява защо. Преклонена глава не я сече ятагана, защото тя вече се търкаля някъде другаде, безвъзвратно изгубена в небитието на потъпканите мечти, щастие, живот.

Голяма част от хората не живеят, а съществуват в сивотата на ежедневието си, да точно там по средата на хола, на стола... Партиите защитават различни интереси и това е нормално. Или може би не съвсем, защото макар относно бизнеса да речем, може да има разлики, то в желанието отново да се живее, а не да се живурка, хората са единни, както трябва да бъдат единни и в стремежа си да упражнят правото си на глас, а не на хартия, да могат да видят, че е имало полза от техните действия. Но разбира се 240 в парламента не търсят

одобрение, подкрепа, не желаят обикновените гласоподаватели да се месят там където не им било работа, а това е така, защото всъщност няма в какво да се забъркат така да се каже, тъй като работа почти не се извършва, ааа да, има подобрение на стандарта на живот – щели да раздават плавници (за локвите и т.н.) и противогази (за кофите с боклук), за да можем да се придвижим до урните, освен ако и те не са затрупани, а бюлетините - изядени от всички твари, щъкащи из улиците.

И все пак..., за да започнем да разбулваме сивата завеса, надвиснала над страната ни от доста бих казал време, не трябва да оставаме пасивни, странични наблюдатели, защото всъщност сме в центъра на събитията, а за да започнем да живеем по-добре не е необходимо непрекъснато да се адаптираме наново и отново, и пак към следващите криминалнобезотговорни „управници“, а да направим така, че те да ориентират осъществяването на политика в полза на народа, а когато има взаимност, ще бъде добре и за тях.(не че сега не е, но не бих казал че има много с чиста съвест, които заспиват без приспивателно).

Аз реших, че ще гласувам – вие решете кога ще бъде възможно това.

Георги Керпеджиев 18 г., гр. Стара Загора

Преди три месеца навърших 18 години и, заставайки на прага на живота (както се изразяват родителите ми), логично изникна въпросът: А сега какво? Да заложа ли на изпитания български подход – “спасявай се със собствени сили” – и... да бягам в чужбина, или да остана и да направя опит да променя поне нещо от нашата изкривена действителност?

За отговора на тези въпроси ми помогна госпожа Антоанет Дей – нашата американска учителка. Обикновено тя ни учеше на чисто практически неща – как да попълваме бланки за кандидатстване, как да се държим по време на интервю или просто как да напишем домашната си работа. В последния ни учебен час обаче, госпожа Дей наруши познатия ред и нейният урок следваше напълно различен план. Това, което ни представи, бих нарекъл “урок за живота”.

– Демокрацията – каза тя – може да съществува само в едно добре образовано общество. Вие решавате дали ще сте “кръшкачи”, или допринасящи граждани на страната си.

Странно, но дори и днес тези думи са останали в съзнанието ми. Може би защото синтезират двете най-големи ценности на демократичната система – образоваността и личната инициатива. Именно тези ценности у всеки един от нас са поставени на изпитание по време на избори. А изборите са, безспорно, най-великият акт на демокрацията, защото те

придават смисъл на тази система на управление и оправдават значението на думата народовластие.

За съжаление през последните години в България съществува безпрецедентна и масова политическа апатия. Добре известен е фактът, че ако някой има желание да направи нещо, търси начин, а ако няма – търси оправдание. Доказателство за истинността на това твърдение е български гласоподавател, който изнамира различни и “рационални” обяснения за отказа си да бъде гражданин без дори да претегли аргументите в полза на двете възможности. Такава пасивна позиция е удобна за мнозина, защото не предполага поемане на отговорност, защото безличният и мързелив човек е свикнал някой друг да управлява съдбата му.

Гласуването е право и задължение на обществено ангажирания гражданин, запознат с действието на демократичната система. Той има коренно различен светоглед от човека консуматор. Активният гражданин има самочувствието, че животът му зависи от самия него и вижда действието, а не отказва от действие, като начин за осъществяването на промяна. За него не съществува оправданието: “Няма за кого да гласувам.” Ако няма политически фаворити, той гласува с празна бюлетина, показвайки отрицателен вот. Дори живеещ в чужбина, той намира начин да защити позицията и вижданията си за развитието на България. Гласуваният е този, който със своя глас дава израз на идеалите си, без значение какви са те. Затова само той има моралното право да бъде доволен или недоволен от управлението, което е избрал.

Застанал на прага на живота си, аз избирам да бъда

допринасящ гражданин. Ще гласувам, защото искам сам да определям посоката на живота и да бъда различен. Ще гласувам, защото не искам да сравняват страната ни с “турски клозет” и защото осъзнавам, че моят глас ще даде своите плодове в бъдеще. Надявам се, че по пътя си към урните ще срещна много съмишленици, които имат волята сами да определят не само собствената си съдба, но и бъдещето на България.

Галина Кацарска 24 г., гр.София

Чрез нашия глас на изборите, ние избираме тези, които ще имат влияние върху нашето бъдеще и ежедневието ни. Ако това ни е безразлично, то някой друг, за когото обаче това е важно, ще реши на наше място кой да ни представлява.

Ако не гласуваме, можем след това да се сърдим сами на себе си. Не е ли така? Все пак имаме и шанса да изберем и изпратим хора, които могат на европейско ниво, да защитават нашите интереси.

На всеки от нас му е писнало от политическите борби за власт и за пари в България. Добре, че евро-парламентът е повлиятелен от нашия и нека всички да приемем, че там е мястото да се променят нещата, които тук в България не могат. Не е ли това основателна причина да гласуваме!!!

Би било чудесно, ако всички ние се замислим – млади и стари; ученици и студенти; жени и мъже; безработни и работещи; иноватори и традиционалисти; богати и бедни; песимисти и оптимисти..... От всеки един от нас зависи да променим нещо. Всички ние искаме: чиста околна среда, здравословна храна, безопасност по улиците на градовете ни, качествено обслужване, за което си плащаме, работни места с адекватно възнаграждение, високо ниво на образование, по-добро бъдеще за децата ни. А замисляйки се дали всички осъзнаваме, че това може да се постигне точно с нашите

гласове!!!

Всички ние отиваме и гласуваме, надявайки се, че този път ще изберем хора, притежаващи желание и способност да променят нещата, да ги подобрят. Не е ли това нашата малка надежда, за която си струва всеки да пусне своя глас в до болка познатата ни урна.

Ако съпоставим двете решения “Ще гласувам” и “Няма да гласувам” си мисля, че много повече хора ще намерят своята причина да изберат “Няма да гласувам”, а доводи много – “Защо да гласувам за хора, които ме крадат”, “За хора, които не се интересуват от моя живот”, “За хора пълни с трески за дялкане”, “За хора, които се бият в гърдите, колко са велики, а в крайна сметка, неправещи нищо”.

Само, че за добро и лошо сме човешки същества, които трябва да се борят за развитието и собствените си успехи – Как? – Ще попитате – разбира се отстоявайки позициите си, изразявайки мнението си.

“Съединението прави силата” – от тази крилата фраза, не Ви ли идва на ум, че всички ние заедно можем да направим милиони важни неща, касаещи нас самите.

И накрая ще си позволя да използвам един цитат:

“Човек не може да яде осем часа на ден,
не може да пие по осем часа на ден,
не може и любов да прави по осем часа на ден.
Единственото, което човек може да прави
По осем часа на ден, е да работи.”

Уилям Фокнър

Бих била много щастлива, ако тази истина стигне до

ушите на нашите управляващи. Защо ли? – защото се надявам да проумеят, че носят отговорност към всички нас, които сме дали гласовете си за тях.

Всеки гражданин на Република България, който е останал в тази страна, решен да се бори за живота си, според мен е длъжен да изразява мнението си, а как по друг начин, освен със своя глас!!!

Защо е важно да гласуваме и има ли значение нашия глас? На този въпрос, трябва да отговорим всички ние!!!

Елена Ангелова 22 г. , гр. Кърджали

*„Тръгвам по пътя тъмен,прашен и стръмен,
Но знам и съм уверена, че бъдещето започва от днес,
Не това не е спомен смътен,
А началото на новия век, пролетта на моя, твоя, нашия
глас от днес”*

Глас Божи, глас народен! Това е една гръмка фраза, изпълнила съзнанието, мечтите жаждата за нов живот на цял народ. Така от 1989 година, България лелее за промяна, за нашето утре, за нашата пролет. Но какво се случва?

Българийо, мила родино, къде е сега народът? Къде е сега плодът ти? Тръпне новия век, а избирателните пунктове са все празни? Защо? Защо двадесет години след промяната няма реална такава? Защо управниците мълчат? А народът гол и бос страда, ”затуй,че твоят свещен глас, майко, е глас без помощ, глас във пустиня” (Христо Ботев, „Обесването на Васил Левски”).

Може ли въпреки всичко ликът на родината да се преобрази, този лъв, този лъвски скок може ли да оживее?

„Надежда подири брод и в мен откри свод”!

Но аз реших – този път ще гласувам!!

Защо въпреки всичко? Това е мое усмотрение, моя шанс да докажа, че съм активна и съм част от обществото.Въпреки

тази „пустиня“, аз имам надежда. Въпреки „схлупената къщурка“, която България изгражда пред света, тя има шанс, има зелена светлина. Това зависи не от някого друг, а от общите усилия на българи и управници. Ако тези две страни заговорят в един тон, ако няма празни обещания, то всичко ще изглежда по съвсем различен начин.

Като член на света, като член на България, като част от глобализацията аз съм отговорна за промяната. Ако няма промяна в моя поглед, ако няма позитивизъм, ако няма вяра, ако няма вътрешна потребност от самоактуализация, то защо ми е нужен животът?

Аз присъствам в този свят. Моето бъдеще, бъдещето на децата, моята съвест ме карат да се приобща към проблемите на народа, на България и да дам гласа си.

Ако всички ние, млади българи, се приобщим към общата кауза, ако участваме в конкурси, ако ни стимулират да учим, да знаем историята си, да изградим своя път в една достойна България, то нашият свят би се преобразил. Ако знаем, че утрото е лъч надежда, то моят избор е напълно оправдан.

Аз като участник на конкурси, като студент, искам да изразя моя глас. Този път - Да, зелена светлина на България. Вечна борба е нашия живот и ако мълчим как ще осъществим най-скъпоценните си мечти!? "Мълчанието е злато". Но правота с мълчание ли се изказва? Как да имам жажда за живот, ако нямам глас? Та нали „ дишам, работя, живея и стихове пиша тъй както умея"(Никола Вапцаров, „Вяра")

Умението на човек да е активен, да има глас, не започва и свършва с изпълнението на гражданския дълг, но и човешкия, хуманния. Ако свободата е състояние на духа, то

само Ботев, революционерите ли са го изпитали, изстрадали и усетили? Ключът към бъдещето е в нас и зависи дали ще отворим съзнанието си за надеждата. Призовавам ви млади българи, гласувайте, защото ние сме част не само от България, но и космополитен член на света.

Димитър Трифонов 22г. , гр. Левски

Вървя по улицата прашна, а изборите пак изпълват хоризонта като първи пролетни лъчи. Надежда нова се събужда във всяко мъничко сърце, но не от пролетна наслада, а от изборна промяна. Стаили дъх, очакваме ний всички нещо ново, но този път реших, Аз ще гласувам, за да настъпи пролетна промяна и в политиката ни засмяна.

Създаването и функционирането на ЕС, в своята същност носи идеята за подобряване на живота, не на отделни народи, а на общността като цяло. С тази тежка отговорност са натоварени европейските депутати. Усилията, които полагат те са насочени именно в тази посока – просперитета на обединена Европа. Задачата им не е лесна, защото като представители на отделни страни, трябва да защитават и интереса на собствените си държави. Наистина, отговорна е длъжността на европейския депутат. Затова е много важно, за наши представители в Европейския парламент да бъдат избрани достойни българи, доказали себе си не един път и готови да жертват много усилия за по-доброто бъдеще на съюза. Нека не оставяме този път монетата на съдбата да решава кои да бъдат нашите избраници. Затова Аз реших – този път ще гласувам, за да съм сигурен, че партията която подкрепя, ще изпрати „ДОСТОЙНИ“ българи, които да ни представляват пред Европа.

Крайно време е да не сме толкова апатични към политическите избори. О, как не те е срам, ти млади

българино, да не гласуваш! Нима си изгубил вяра във всичко, нима си изгубил надежда, че промяната, каквато си я представя всеки от нас, няма да дойде. Загубената вяра е загубена битка. Загубената надежда е присъща само на една „мъртва“, бездуховна душа. Затова е много важно, именно ние младите да дадем тласък на новата политическа промяна – можем да започнем като гласуваме на предстоящите избори за български евродепутати. Нека изпратим най-добрите сред нас, тези които наистина ще допринесат за европейската кауза.

Животът на хората е много кратък, но всеки трябва да намери своя път и да съгради нещо полезно, нещо красиво за другите след него. А всичко това се получава с постъпките, които прави всеки от нас през своя житейски път. Не бездействието ни представя такива, каквито сме, а напротив – бодрият дух, желанието за постигане и на непостижимото, мисълта да вземем всичко от живота, желанието да го изживеем с онова чувство, което ни кара да бъдем така достойни и горди, че все пак човешкият живот не е безсмислен, а е само началото на нещо вечно, на нещо толкова хубаво, което дори с думи не може да се опише. И не мисълта, че земния ни път е кратък, ни крепи, а мисълта да се почувстваш жив, да се почувстваш българин. За съжаление в момента политическата ни „класа“ ни кара да се чувстваме нищожни. Ако не можем да разчитаме на собственото си правителство, поне да дадем шанс на представителите ни в ЕС, затова аз ще гласувам – искам да се почувствам жив в България, тук и сега, в моята Родина, тук да изживея краткия си, но достоен живот. Да се гордеем, че сме БЪЛГАРИ!

Дарин Йорданов 18 г., гр. Провадия

Добродетелта на управляващия и управлявания е различна, но добрият гражданин трябва да знае и да умее да се подчинява и управлява – да участва в управлението на свободни хора и в двата случая. Това учение на Аристотел откриваме още от времето на Атинската демокрация, в която гражданите на полиса могат да участват в избори и да бъдат избирани. От тогава до днес историята на демократичните общества е неразривно свързани с установяването на тази добродетел.

2009 г. – годината, в която ще се проведат парламентарни избори и избори за евродепутати.

2009 г. е моята година, защото навършвам пълнолетие. Годината, в която ще мога да изразявам свободно моето мнение в общественото пространство. Годината, в която на мен ще се гледа като на равнопоставена личност. Годината, в която имам възможност да упражня правото си на глас.

Да, аз реших, че ще гласувам! Мисля, че от моя глас, а също и от гласовете на народа зависи бъдещото на страната ни. Някой ще каже, че няма смисъл да се гласува, защото нещата не се променят от години. Но нещата не могат да се променят за 5,10,15 години, при положение че отказваме да гласуваме и проявяваме апатия. Времената се променят. 2009 г. е годината на промяната. Затова трябва да изберем нови, достойни хора, които да ни представляват като народ, да

102

отстояват нашите интереси. Бавното ни икономическо развитие се дължи на факта, че сме били 5 века под турско робство. Развитието ни се е забавило с цели 5 века, а ние искаме бързо израстване. От гласовете на народа зависи не само нашето бъдеще, но и бъдещето на нашите деца, бъдещето на идните поколения.

Нали в Конституцията пише, че при демокрацията е налице народно управление. Къде е народът в цялата тази ситуация или ако го има, той се изразява от възрастните и пенсионерите. Къде сме ние, младите? А казваме, че младото поколение е бъдещото на България. Но младите хора отказват да гласуват за хората, които да ги представляват в това несигурно бъдеще. Хората, които ще отстояват не само техните интереси, но и ще ги представят достойно пред света. Чрез тях на българския народ ще се гледа като на достойна за уважение и признателност нация.

Нека в деня на изборите, всеки един от нас отдели време и отиде да изрази своя глас. Нека гледаме оптимистично на бъдещето на страната. Нека покажем, че сме единен народ и че ние диктуваме нещата как да се развиват. Нека покажем на всички, които са ни управлявали и лъгали до сега, че няма да продължават да ни манипулират. Нека 2009 г. бъде годината на промяната. Това зависи от всички нас. Гласувайте – има смисъл в това.

„Глас народен – глас божи!“ – това е ехото, което трябва да кънти в човешкото съзнание там, където човек сам проправя път на волята и правото си на избор.

Да останем равнодушни? И този път? Хиляди пъти „НЕ“! Точно този път сме длъжни да изкореним пасивността, безучастното гледане и демонстрацията на безхаберие, които сякаш като подводно течение теглят към елементарното съществуване, не към живота. Защото животът е избор!

По време на целия си съзнателен път човек прави избор – от това какво да си облече сутрин, преди да тръгне за работа, до това кой ще управлява държавата, в която се старее да живее пълноценно. Ото фон Бисмарк казва: „Политиката не е наука, а изкуство“, но ние никога не бива да забравяме, че за опита на Стефан Стамболов не е имало нито университет, нито друга школа и въпреки това той е успял да постави основите на буржоазна България. И въпреки това е бил разсечен жестоко и брутално посред бял ден наред центъра на София?! Но е направил най-добрият избор за България, в това число и за себе си като неин истински гражданин. Не е оставал равнодушен и безучастен нито за миг!

Българската съвест днес е на кантар, а гражданската позиция е нещо, което срещаме твърде рядко. Съвременните политици трудно изпъкват като такива, а техните обещания все по-често са повод за иронични реакции, отколкото за сериозен

обществен поглед! Колкото и изтъркано да прозвучи – надеждата е в младите! Всеки по-различен изход би бил осъдителен!

Този път реших – ще гласувам! Кратко и категорично. Защото съм млад човек, използвам правото си на глас и искам да съм част от българите с гражданска съвест! Може би онова, което ще чуя като най-силен опит да бъде разколебано решението ми, би звучало по следния начин: „Когато стоиш на ръба на скала, стъпката напред не е прогрес!“. Да, така е, но когато стоиш безучастен именно там, където твоят глас може да се окаже, ако не решаващ, то със сигурност значим, тогава се оказваш престъпник! Престъпник пред съвестта си! И вършиш най-страшното престъпление - живееш апатично!

Съпричастността и европейското поведение са една успешна комбинация там, където го има здравият човешки дух; там, където волята е надвила лековерието и строи мост към нови хоризонти; там, където един глас значи повече сила. А повече гласове – непоклатимост. Ако човек само за миг си представи с колко словесни бои може да бъде обрисувана значимостта на неговия глас, изборът аз, ти, той, тя... и всички да дадем този глас, упорито и безапелационно натежава.

Не вярвам някой да остане безразличен, когато говорим не само за неговото собствено бъдеще, но и за бъдещето на близо 500 милиона европейски граждани?! Не вярвам, че някой с лека ръка ще отстъпи правото си на позиция на друг, който да решава бъдещето му по свой начин?! Не вярвам, че българите не умеем да се обединяваме точно тогава, когато държим изборът в ръцете си?! Точно обратното. И точно сега е моментът да го докажем в Европа. Вярвам, че този път

„Нашият Глас” ще бъде чут и ще оправдае повече надежди, отколкото имаме. И със сигурност ще направи това, което нито една истинска политика не е успяла досега – да сплоти душите ни!

„Винаги ще има утре...”

Правото да гласуваш е едно изключително право, което векове наред е било само блян за много хора. Тези хора, обаче са се борили с всички сили, за да го получат или за да го завещаят на децата си. Колко от тях са го постигнали – не всички, но дори самата борба за него е изразявала гласа им по макар и символичен начин. Те са били велики, тъй като са имали смелостта да се борят за своето бъдеще.

А какво правим ние днес? Понеже ние притежаваме това право, то следователно много от нас го приемат за даденост и затова се отказваме доброволно от него, заявявайки че по този начин протестираме. Да, това наистина е протест, при това е насочен срещу самите нас. Първо потъпкваме правото си на глас, а после започват оплакванията ни от рода на: „този не ми харесва”, „онази не я искам”, „тези от къде се взеха”... И се чудя с какви очи се оплакваме след като не сме дали нашия глас? – С очите на обезверените и огорчени хора, които чакат някой да оправи техния свят, по възможност без тяхно участие.

Нека сложим край на това тягостно очакване, светът няма да се оправи от само себе си, няма да дойде вълшебната фея и с пръчица да нареди нашия объркан живот. Знаете ли защо, защото добрата фея не съществува, но затова пък „баба Яга”

я има и като си затваряме очите тя няма да изчезне. Трябва да направим нещо, за да я спрем – трябва да се „борим“.

Какъв начин да се боря избрах аз – реших да гласувам. Някои биха си казали какво толкова ще промени моят глас – та той е само един, с него или без него е все едно. Но не е. Ако всеки си каже, че неговият глас е без значение, той ще бъде без значение, а „баба Яга“ ще продължи да фучи с метлата.

Може би моят глас ще е решаващ, може би благодарение на него ще бъдат избрани тези, за които гласувам, може би ще бъде удовлетворена от резултата на изборите.

Или пък не. Моят глас може би няма да е решаващ, може би няма да бъдат избрани тези, за които гласувам, може би ще се разочаровам от резултата на изборите.

Само може би... но може би не ми е достатъчно. Ако не гласувам няма как да разбере, а аз искам да знам.

Затова ще гласувам, понеже искам да държа моето бъдеще в ръцете си, а не то да е собственост на непознатия до мен, който има достатъчно смелост да изкаже своя глас.

Дори гласът ми да е равен на капка в морето той има значение, тъй като без хилядите други капки нашето море щеше да е просто една локва.

*„... но утре принадлежи на тези, които от днес се
подготвят за него!“*

Млад български гражданин съм. Правя сериозни опити мисълта ми да е европейска. Настоящото ми не е сред най-розовите. Държа в ръцете си късче хартия и молив. Пиша, трия, пиша, трия – бъдеще чертая. Имам душевен глас – на мисли и мнения. Избирам сам кой да съм – човек с буден и свободен дух. Смелостта ми е гражданска. Различен съм, но никога безразличен и безличен. Пука ми. Изборът се нуждае от гражданския глас. Скоро пак ще чертая и пиша – ще гласувам. А ти?

Да си частица от демократична гражданска ситуация е утопията на средновековния човек. Днес усещам практическата полза от упражняването на гражданските си права. Сладостта от морално изпълнените съвестни човешки задължения успокоява гражданската ми душа. Живея в демократична европейска реалност. Осезаемо е. Жадувам всички да го почувстват – с духа и кожата на телата си, да се опомнят. Аз го сторих. Аз съм архитектът на моята страна и опората на душевната ми демократична институция. Гражданството ме зове. Искат моят глас. Аз съм европейец и ще гласувам. Нека да бъдем граждани – умни и будни гласоподаватели. Аз ще го сторя, защото гражданският ми дух е жив. А ти?

Гражданският дълг не чака. Отлагането му ерозира устоите на демократичната природа и превръща цивилизованата човешка душа в робиня на чакащият избор. Всички и всичко чака

избора. Мълчанието е ходене по изминати пътеки – тесни, мокри и студено мрачни. Да излезем на широкото прясно асфалтирано шосе. Да бъдем свободни граждани. Аз не съм пасивен клюкар. Аз решавам и гласувам. Вярвам, че променям. Критично мислещи, с конструктивна визия за себе си и гражданското общество, е страхотно да бъде всеки един. Аз проявявам признаци на желание за контрол над себе си, настоящето и бъдещето си. Правото си на глас го използвам. Аз не искам да съм безмълвен и бездушен българин. Аз съм ангажиран гражданин. Гражданство е ангажимент. Няма да си позволявам да губя време и възможност. Мечтая да го сторим всички граждани. Да гласуваме заедно за нас. Аз мечтая. А ти? Не съм и няма да бъда слаб човек с бедна гражданска култура. Аз имам мечта – да спра изтичането на българския човешки потенциал. Завинаги. Аз мога да си помогна. Всеки може да си помогне. Нека си помогнем. Нека разумът и умът на Българи да си остане в България. Нека гласуваме и спрем изтичането им по гастарбайтерския канал. Аз ще гласувам. А ти? Замислям се. Дано се замислят всички. Аз съм гражданин. Аз мога. Аз имам това право – да използвам правото си на мнение. Аз съм качествен гражданин и потенциален гласоподавател. Аз ще спра само да говоря и приятно да недоволствам. Аз няма да съм страничен зрител с пакет семки в ръката. Реших – ще гласувам. А ти?

Ангелина Войнова гр. Самоков, 25 г.

Изборът - нещо, което ни се налага да правим ежедневно. Понякога дори не съзнаваме колко пъти на ден трябва да вземем някакво решение, пък било то и нещо незначително. Всичко, свързано с нашето ежедневие е въпрос на личен избор. Но не само с ежедневието ни. Често трябва да поемем инициатива, да вземем важни решения, касаещи нашето бъдеще и това на хората около нас. И вземайки такива кардинални решения, всеки вярва, че последиците от тях ще бъдат положителни. Е, знаем, че не всеки наш избор ще е правилен и взетото решение задължително ще пожъне голям успех, но това което зная със сигурност е, че неизменната пасивност е сигурна формула за неуспех. И ако в този свят има хора, чувстващи се неудовлетворени по една или друга причина, то това пак е вследствие на техния личен избор или още по-лошо - че изобщо не са направили такъв.

И затова пред прага на най-мощните избори - изборите за Европейски парламент е от съществено значение всеки да осъзнае необходимостта от това да даде своя глас. Да избере нашите представители в Европейския парламент. Та нали тези 785 депутати представят нас, да, всички нас, европейските граждани от 27-те страни-членки. Поправете ме, ако греша, но нали същият този парламент ще гласува и приема закони, касаещи моето бъдеще и твоето също. Нали именно тази движеща политическа сила ще защитава моите права и не само моите, но и тези на 496,5 милиона европейци. Тези наши представители ще създават важни нормативни актове, ще

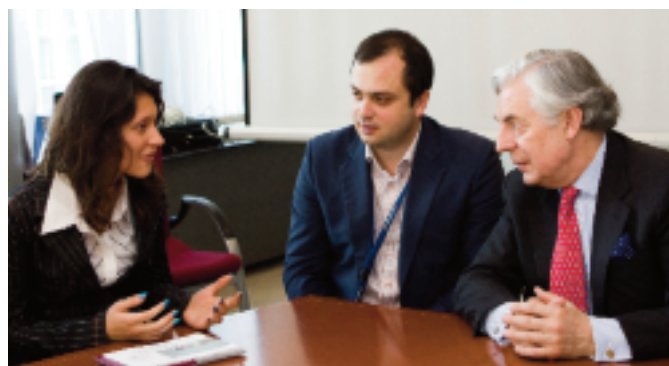
дискутират актуални въпроси и разрешават проблеми, свързани с нашето ежедневие. Та има ли някой сред нас, който да не желае хубав и спокоен живот, изпълнен с повече сигурност и по-малко грижи, да живее в една подредена държава, с институции, които да работят за теб - не против теб, болнични заведения, които безкористно да бъдат полезни, образователна система, която 100% да бъде такава, съдебна власт, която да подава ръка на хората в нужда. Е, аз не само мечтая за това - аз го вярвам. Защото моето бъдеще е в моите ръце. А твоето - в чий ръце ще го повериш? Пак ли ще позволим някой друг да взема важните решения вместо нас? И на кого трябва да се гневим след това? Ако ние не дадем своя глас и не покажем пред цяла Европа, че сме заинтересовани от това какво се случва около нас, че сме твърдо решени да се борим за по-светло бъдеще, пред кого след това трябва да тропаме с крак и кого да сочим с пръст, отново неудовлетворени и сърдити, че Европа не чува гласа ни. Ами нали трябва да покажем на тази Европа, че все пак съществуваме - шепа, но борбен народ, който не е безразличен към съдбата си, готов да отстоява и брани своите права.

И все пак не твърдя, че ако гласувам моят избор ще бъде безупречен и непременно ще промени живота ми, но ще се чувствам удовлетворена, че все пак съм направила своя избор. Пък и бил той и неправилен. И нали грешките ни шлифоват и оформят като личности и ни поучават. Аз не се страхувам да греша. А ти?

Наградата за двамата победители беше посещение в Европейския парламент в Брюксел в периода 14 - 16 април 2009 г. Това са най-емоционалните мигове от това посещение, запечатани от фотообектива...

снимки: Велин Петков
116

"Национален младежки конкурс за есе
с подкрепата на Душана Здравкова -
зам.-председател на
Комисията по конституционни въпроси
в Европейския парламент"

За контакти: Варна 9000, ул. Македония 82-84,
тел. +359 52 60 30 42
e-mail: infocentre_mep.varna@yahoo.com
<http://dushana.eu>

